

Giới thiệu Nữ Vương Mất Trí Nhớ

Diệp Trần Trần lại mất trí nhớ, khi cô mờ mắt lần nữa, xuất hiện trước mặt cô là——

1. Ông ngoại bị giết hại thê thảm
2. Một khoản tiền lớn trong bản di chúc
3. Vị hôn phu trung nhị thâm tình
4. Cậu mợ vô cùng ân cần
5. Người làm hiền lành thật thà
6. Bác sĩ chủ trị lạnh lùng căm dục
7. Vị cảnh sát không thể dây dưa

Diệp Trần Trần một giây sau hóa thành trinh thám, nhìn ai cũng khả nghi. Hung thủ là anh ta? Cô ta? Hay bọn họ?

Chân tướng chỉ có một, nhưng tội phạm không chỉ có một.

"Chỉ số thông minh tác giả thấp, đây chỉ là một bộ ngôn tình sùng, tôi rất nghiêm túc."

Từ khóa tìm kiếm: Diệp Trần Trần, Quý Triết Ngạn, Tà Dịch, liên can người hiềm nghi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mất Trí Nhớ

Diệp Trần Trần cảm thấy mình giống như đã quay trở lại lúc còn đang trong bụng mẹ, ở trong nước khi nổi khi chìm, nghĩ mình cứ tiếp tục yên tâm ngủ như vậy.

Tiếng khóc của một người phụ nữ đã đánh thức cô, Diệp Trần Trần thật sự không muốn để ý đến, nhưng người phụ nữ đó cứ khóc mãi, nếu như không phải cô đang ngủ rất thoải mái, cô nhất định sẽ ngồi dậy mà đánh cho người kia một trận.

Ngay sau đó giọng nói của một người đàn ông truyền tới, tuy không nghe rõ anh ta đang nói cái gì, nhưng âm thanh lạnh nhạt tựa như băng tuyết lao tới, bông chốc cô cảm thấy mình như bị bao phủ.

Diệp Trần Trần cảm thấy có chút tò mò, rốt cục cũng mở mí mắt.

Không mở được.

Lại cố gắng một chút, lần này cuối cùng cũng hơi mở được một kẽ hở nho nhỏ, nhưng ánh sáng quá chói khiến cô thiếu chút nữa phải nhắm mắt lại.

Vài bóng người lác lác trước mắt, chỉ xuất hiện hình dáng mơ hồ, Diệp Trần Trần tạm thời không biết người đàn ông vừa rồi nói chuyện là ai. Dần dần thích ứng được ánh sáng bên trong phòng, Diệp Trần Trần giật giật mắt, liền thấy một người phụ nữ trước mặt.

Giống như là bị ai đó nhấn tắt chốt công tắc, tiếng khóc đột nhiên ngừng lại. Khóe mắt người nọ còn vương nước, gần như là nhào lên người của Diệp Trần Trần: "Trần Trần à, con đã tỉnh?"

Diệp Trần Trần bị ôm đau, nâng cánh tay muốn đẩy người phụ nữ nhiệt tình này ra, nhưng cô chỉ nâng lên được một ngón tay. Người phụ nữ dường như không hề nhận ra ý đồ của cô, vừa mừng vừa lo nhìn cô: "Trần Trần, nói cho mợ biết, có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Mợ? Diệp Trần Trần nhú nhú chân mày, người phụ nữ xa lạ này là mợ của cô sao?

"Cô Tôn, xin nhường chỗ."

Là âm thanh vừa rồi.

Diệp Trần Trần nâng mắt, người đàn ông mặc áo blouse trắng đang đi tới trước mặt mình, ánh mặt trời chiếu lên thân hình của anh ta, có chút chói mắt.

Anh ta khom người xuống, mái tóc đen theo đó mà rũ xuống: “Cô còn nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì không? Biết mình là ai không?”

Không hề mang theo chút tình cảm nào, giọng nói hoàn toàn theo công thức hóa, nhưng lại làm cho Diệp Trần Trần đang nghe có chút mê say: “Tôi cũng muốn biết anh là ai?”

Người đó dừng một chút, rồi đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn người trên giường bệnh: “Tôi tên là Quý Triết Ngạn, là bác sĩ chủ trị của cô, bây giờ cô cho tôi biết cô tên là gì?”

“Tôi tên là...”

Tên tôi là gì ấy nhỉ?

Tựa như sau một cuộc thi chạy marathon, mặc dù đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng cũng đành phải buông tha: “Bác sĩ Quý, tôi dường như không nhớ tên mình.”

Quý Triết Ngạn không có phản ứng gì, nhưng người phụ nữ đứng bên cạnh nhảy dựng lên: “Cái gì?! Con lại mất trí nhớ?”

Lại? Diệp Trần Trần cẩn thận nghiền ngẫm chữ này, cảm thấy nhất định bên trong có chuyện xua.

Người phụ nữ vọt tới giường bệnh, như muốn nắm vai cô lắc cho tỉnh táo lại.

Nhưng mà hành động này bị ngăn lại bởi ánh mắt của bác sĩ Quý.

Bà ta ngượng ngùng thu tay lại, quay về chỗ vừa đứng, Quý Triết Ngạn nhìn Diệp Trần Trần một lúc rồi nói: “Cô là Diệp Trần Trần, trước kia từng có bệnh án mất trí nhớ.”

Diệp Trần Trần cau mày không nói gì, không lẽ mất trí nhớ còn có thể mất thành thói quen?

“Cô Tôn này là vợ của cô, cô không có ấn tượng gì sao?”

Diệp Trần Trần nhìn theo ngón tay thon dài của anh ta chỉ về người phụ nữ kia, nhớ lại gương mặt ấy ở trong đầu một lần, cuối cùng lắc đầu: “Không có.”

Lời cô vừa nói ra cũng làm tâm tình người phụ nữ sa sút, bà ta nhìn Diệp Trần Trần một lúc, cảm xúc trong mắt rõ ràng mất đi, nhìn đến khi toàn thân cô nổi da gà. “Vậy con còn nhớ rõ tối qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Tối hôm qua? Diệp Trần Trần cẩn thận suy nghĩ một chút, không chỉ có tối hôm qua, ngay cả tối hôm trước, hôm kia xảy ra cái gì, cô đều không nhớ. Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn Quý Triết Ngạn: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao tôi lại ở trong bệnh viện?”

Quý Triết Ngạn cũng nhìn cô, ánh mắt thật sạch sẽ, dường như không có chuyện gì có thể làm cho ánh mắt ấy gọn sóng: “Thân thể cô có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tuy rằng anh ta lảng tránh vấn đề của mình, nhưng cô vẫn quyết định phối hợp với bác sĩ trị liệu của mình: “Toàn thân đều không thoải mái, rất đau, đặc biệt là đầu.”

Quý Triết Ngạn gật đầu: “Cô lăn từ trên cầu thang xuống, đau là chuyện bình thường.”

Cầu thang? Diệp Trần Trần a một tiếng, vốn định hỏi tiếp, cửa phòng bệnh lại có tiếng gõ, người bên trong thậm chí còn chưa có cơ hội nói hai tiếng mời vào, liền đẩy cửa bước vào.

“Cảnh sát đây”. Hai người mặc cảnh phục đi tới, lúc nói câu này còn đưa ra giấy chứng nhận, nhưng rất nhanh thu lại.

“Chúng tôi nghe nói bệnh nhân đã tỉnh, nên đến thăm một lát”. Người cảnh sát bên trái đi về phía trước một bước, dáng người anh ta rất cao, còn cao hơn cả bác sĩ Quý, bộ cảnh phục rất phù hợp với dáng người, hai chân dài tuyệt đối, làm cho Diệp Trần Trần lui vào trong chăn theo bản năng.

Ánh mắt anh ta rất sắc bén, giống như không có chuyện gì có thể che giấu được anh ta, cô không muốn cùng loại người như vậy nói chuyện.

Ngoài Diệp Trần Trần, người phụ nữ gọi là vợ của cô rõ ràng cũng không thích anh ta, vừa thấy anh ta bước vào liền nhíu mày.

Người trong phòng có thể thần nhiên đối mặt với người cảnh sát này chỉ có Quý Triết Ngạn. Anh nhìn thoáng qua cô y tá nhỏ rụt rè sợ hãi đứng bên ngoài, bươi vài bước tới cạnh cửa: “Cảnh sát Tà, cô ấy không thể giúp anh được.”

Tà Dịch liếc mắt nhìn anh, “Anh có ý gì?”

“Cô ấy bị mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Trong mắt Tà Dịch hiện lên tia nghiền ngẫm, anh nhìn Diệp Trần Trần trên giường bệnh, tựa như chim ưng đang nhìn con mồi, “Cô Diệp, cô bị mất trí nhớ à?”

Diệp Trần Trần gật gật đầu ừ một tiếng.

Tả Dịch cười nhẹ một tiếng, quay qua nói với Quý Triết Ngạn: “Bác sĩ Quý biết không, cảnh sát chúng tôi thường gặp người có chứng mất trí nhớ nhiều hơn anh, nhưng mà không sao, tôi hiểu rõ nhất cách trị bệnh mất trí.”

Anh ta nói xong cúi đầu nhìn Diệp Trần Trần, “Cô Diệp đã mất trí nhớ, tôi liền giúp cô nhớ lại một chút. Đêm qua, chính là tối ngày 13 tháng 3, tại nhà Diệp gia đã xảy ra án mạng giết người, người chết là ông ngoại cô, Diệp Hồng Sinh, năm nay 74 tuổi, ngực bị người dùng vật sắc bén đâm hai dao mà toi mạng. Người báo án là cậu của cô, lúc chúng tôi chạy đến hiện trường thì cô đã được đưa vào bệnh viện.”

Khi nói Tả Dịch luôn luôn quan sát về mặt của Diệp Trần Trần, cô cái gì cũng không nhớ, cho nên khi nghe ông ngoại của mình bị giết thì cảm giác khiếp sợ nhiều hơn là bi thương. Trong lòng suy nghĩ đến lời nói của Tả Dịch, khóe miệng giật giật, rốt cục cô cũng nói câu đầu tiên với anh ta “Vì sao tôi lại được đưa vào đây?”

“Cô ngã từ trên cầu thang xuống, hôn mê bất tỉnh, bước đầu chúng tôi hoài nghi là hung thủ đã đẩy cô ngã xuống lầu.”

Ánh mắt của Tả Dịch vẫn đặt trên người mình, nhưng bây giờ cô lại không sợ hãi, hung thủ đẩy cô xuống lầu, rất có thể bởi vì cô đã nhìn thấy chuyện gì đó.

“Cho nên, cô nên biết rằng khẩu cung của cô rất quan trọng đối với chúng tôi, rất có khả năng cô đã thấy được bộ dáng của hung thủ.”

Diệp Trần Trần nhíu mày, sắc mặt càng tái nhợt hơn so với vừa rồi. Bác sĩ Quý thấy cô như thế, quay đầu nói với Tả Dịch: “Cảnh sát Tả, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, mời các anh ra ngoài.”

Tả Dịch không để ý đến anh, vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Trần Trần, như thể muốn tìm ra dấu vết nào đó từ gương mặt cô.

“Cảnh sát Tả, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, mời các anh ra ngoài.” Cùng một lời nói, một giọng điệu, nhưng không hiểu sao càng có phần áp bách hơn vừa rồi. Tả Dịch thu lại ánh mắt, liếc bác sĩ trước mặt một cái, khóe miệng cong cong: “Bác sĩ Quý, không biết tôi có thể nói vài lời với anh được không?”

Biểu cảm này của Tả Dịch đã làm qua rất nhiều lần, rất thành công làm tâm lý của các phạm nhân sụp đổ, nhưng người đàn ông trước mặt lại không đổi sắc mà nói: “Nếu là nói chuyện phiếm thì tôi không có hứng thú, nhưng nếu là lấy khẩu cung thì tôi rất sẵn lòng mà phối hợp.”

Tả Dịch cười một tiếng, bước ra khỏi phòng bệnh, Quý Triết Ngạn cũng đi theo anh ta ra ngoài. Trong phòng bệnh giờ chỉ còn lại có 2 người là Tôn Thiên và Diệp Trần Trần, Tôn Thiên thở dài nhẹ nhõm một cái.

Bà ta nhìn đến giường bệnh của Diệp Trần Trần, mắt của Diệp Trần Trần rất to, bình thường càng sáng lại rất có thần, bây giờ lại có vẻ âm trầm xám xịt. Bà cười cười bước đến, sờ cái trán của Diệp Trần Trần: “Trần Trần, con thật sự không nhớ gì hết à?”

Diệp Trần Trần chỉ gật đầu mà không trả lời. Tay của Tôn Thiên cứng đờ, nhưng lại duy trì gương mặt tươi cười: “Không sao hết, rồi từ từ sẽ nhớ ra thôi, con đói bụng chưa? Muốn ăn gì mẹ đi mua cho con.”

Diệp Trần Trần ngược mắt nhìn bà, bà hẳn là 40 tuổi, nhưng nhìn qua thì lại rất trẻ, so với tuổi thật có lẽ còn trẻ hơn 10 tuổi, gương mặt trang điểm đẹp đẽ, mùi nước hoa trên người tuy nồng nhưng lại không gay mũi, chắc là một loại nước hoa hàng hiệu nào đó.

Một vị phụ nhân an nhàn sung sướng.

Đây là đánh giá của cô, nếu nói người này là mẹ của mình, vậy thì Diệp gia có lẽ rất giàu có.

“Con không đói, con muốn ngủ một lát.” Diệp Trần Trần có chút buồn ngủ nhắm mắt lại. Tôn Thiên thấy cô như vậy, vội vàng gật đầu nói: “Được rồi, con ngủ đi, mẹ đi ra ngoài mua đồ ăn cho con, tỉnh dậy rồi ăn.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.” Diệp Trần Trần dường như rất mệt, nói xong liền nhắm mắt lại. Tôn Thiên đứng nhìn cô một lát, rồi xoay người rời đi.

Trên hành lang, Tả Dịch đang hỏi Quý Triết Ngạn: “Diệp Trần Trần thực sự bị mất trí nhớ sao?”

Quý Triết Ngạn nói: “Lúc cô ấy ngã từ trên cầu thang xuống đầu bị va chạm, hơn nữa có thể tại hiện trường cô ấy bị kích thích vượt quá giới hạn, đây đều có khả năng làm cho cô ấy bị mất trí nhớ.”

Tả Dịch theo thói quen mà tìm đồ trong túi, nhưng nhận ra mình đang mặc cảnh phục, nên rút tay về: “Cô ấy có khả năng giả vờ hay không?”

“Loại bệnh mất trí nhớ này rất đặc thù, tôi không có cách nào nói cho anh biết về định nghĩa chính xác, nhưng mà...” Quý Triết Ngạn nói đến đây thì liếc Tả Dịch một cái, “Kinh nghiệm của cảnh sát Tả đối với loại bệnh này còn phong phú hơn so với tôi, bệnh nhân có phải mất trí nhớ hay không, anh phải biết rõ hơn tôi chứ.”

Tả Dịch nhìn anh cười cười, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy trong mắt Quý Triết Ngạn có cảm xúc khác, cho dù đây là đang cười nhạo anh ta.

“Cảm ơn bác sĩ Quý đã phối hợp.” Tả Dịch dẫn cấp dưới rời đi, vừa ra khỏi bệnh viện, người luôn đi theo anh ta dùng khuỷu tay đụng anh ta, “Sếp, hút một điếu không?”

Tà Dịch nhìn khối thuốc trên tay anh, lắc đầu: “Không”. Vừa rồi muốn hút, nhưng qua con rồi lại lười hút.

Điện thoại trong túi vang lên, Tà Dịch lấy ra nhìn thoáng qua, rồi nhận cuộc gọi.

“Sếp, vừa nghe được tin mới, không biết có ích hay không.”

“Nói”

“Diệp Trần Trần đã từng mất trí nhớ năm 15 tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trung nhị

Editor: Jingcao

(Trung nhị (中二) Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mộng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”. Ý của tác giả trong bài này có nghĩa là bệnh ngu.

Diệp Trần Trần, nữ, 21 tuổi, sinh viên năm ba ngành Tài chính trường Đại học Kinh tế - Tài chính thành phố A. Sáu năm trước bị mất trí nhớ trong một vụ tai nạn giao thông, mẹ là Diệp Nhượng Hàm (38 tuổi), ba Tiết Minh (40 tuổi) đều mất trong vụ tai nạn ấy.

Tà Dịch cầm tư liệu về Diệp Trần Trần trên tay, không nhận được nở nụ cười.

“Nhìn kia! Sếp vừa mới cười.”

“Mẹ nó không lẽ sếp thực sự vừa ý cô Diệp Trần Trần kia hả?”

“Vừa ý thì thế nào? Chẳng lẽ cậu dám cùng anh ấy tranh giành?”

“Không dám không dám, có tranh phụ nữ cũng không dám tranh của sếp đâu, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

“Ui các cậu khoan hãy nói, cô gái họ Diệp kia quả thực nhìn rất đẹp nha.”

“Có đẹp thì cũng không phải của cậu.”

Ánh mắt của Tà Dịch lướt qua đám người đang lủi rủ kia, cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại. Tất cả mọi người đều ra về ta đây rất bận rộn, cố gắng không để cho mình nhìn vào mắt của Tà Dịch.

Tà Dịch cong môi, cuối cùng thả xấp tài liệu xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vốn cho rằng chờ khi Diệp Trần Trần tỉnh lại là có thể tìm ra hung thủ, không ngờ rằng cô tỉnh lại rất nhanh, nhưng lại mất trí nhớ. Theo phán đoán của anh, cô không giống như đang nói dối, nhưng mất trí nhớ vào lúc này thì có hơi kì lạ.

Nếu nói cô giả vờ mất trí nhớ, vậy động cơ là gì? Trong tình huống như vậy, việc cô mất trí rất có lợi cho hung thủ, nhưng tại sao cô lại muốn bao che cho hung thủ? Chẳng lẽ do hung thủ có thân phận đặc biệt? Đúng rồi, nghe nói cô còn có một người chồng sắp cưới.

Lông mày Tà Dịch giật giật, tiếp tục cầm một phần tư liệu khác ở trên bàn lên.

Tần Không, nam, 25 tuổi, tốt nghiệp ngành Thương mại trường đại học XX của Mỹ. Là con trai thứ 3 của Tần Thế Kiệt, hiện đang làm giám đốc bộ phận sản phẩm của tập đoàn Tần Thị. Có hôn ước với cháu gái nạn nhân Diệp Trần Trần.

Tà Dịch chắc một tiếng, các đại gia tộc thường thích các cuộc hôn nhân thương mại, cháu ngoại chưa tốt nghiệp đại học, đã đính hôn được hai năm. Còn người tên Tần Không này tuy là chạy ra nước ngoài mà một lớp vàng, nhưng không thấy anh ta mấy năm nay ở tập đoàn Tần thị làm ra được cái gì, Diệp Trần Trần sẽ vì anh ta mà giả vờ mất trí nhớ sao?

Tà Dịch nhìn chăm chăm vào tấm hình của Tần Không hai giây, sau lại lắc đầu. Bề ngoài còn không đẹp trai bằng bác sĩ Quý, có lẽ không thể lừa được cô gái này.

“Hắt xì” Tần Không xoa xoa mũi mình, tiếp tục chân thành thâm tình nhìn người trên giường bệnh, “Trần Trần, anh là Không Không đây, em thật sự không nhớ anh là ai sao?”

Diệp Trần Trần lắc đầu.

Tần Không chỉ số bị thương tăng một ngàn, anh ta đưa bàn tay trái mình ra quơ quơ trước mặt cô: “Trần Trần, em nhìn nè, đây là nhẵn đỉnh hôn của chúng ta, chờ em tốt nghiệp chúng ta liền kết hôn.”

Diệp Trần Trần nhìn thoáng qua chiếc nhẫn bạc tinh xảo trên ngón tay của anh ta, vẫn tiếp tục lắc đầu.

Chỉ số bị thương của Tần Không lại tăng thêm một ngàn, anh ta ôm lấy trái tim đi qua một bên chữa thương.

Tôn Thiên thấy cậu ta rốt cục yên tĩnh, mặt đầy ý cười bước đến: “Trần Trần à, ở bệnh viện có quen chưa? Cần gì thì nói với mợ, mợ sẽ về nhà lấy giúp con.”

Nhà? Lòng mày nhẹ nhàng giật giật, cô nhìn người phụ nữ đang cười thân thiết trước mặt, hỏi: “Trong nhà thế nào rồi?”

Nụ cười của Tôn Thiên cứng đờ, bà vỗ vai Diệp Trần Trần, an ủi nói: “Trong nhà bây giờ toàn là cảnh sát, nhưng con cứ yên tâm, cậu sẽ xử lý tốt.”

Ánh mắt Diệp Trần Trần khẽ động, chẳng trách hai ngày nay không thấy cậu, thì ra là ở nhà xử lý việc này sao? Cô nghĩ một lát, rồi hỏi Tôn Thiên: “Đã hai ngày rồi, sao trong nhà vẫn còn cảnh sát?”

“Chuyện này..” Tôn Thiên cười gượng hai tiếng, “Nghe nói là hung khí vẫn chưa tìm được.”

“Hai người nói xem hung khí có phải là đuôi dê không?” Tần Không vốn dĩ đang đứng trong góc nghe thế liền há miệng nói, “Lúc trước tôi đọc tiểu thuyết trinh thám có nhớ, người vợ dùng đuôi dê đã đông lạnh đánh chết chồng, sau đó đem đuôi dê nấu chín rồi ăn luôn, cho dù cảnh sát tìm cả đời cũng không thấy hung khí.”

Diệp Trần Trần thấy trên đỉnh đầu của người này hiện ba chữ “nhà trinh thám” to đùng, không nhận được liền tạt một gáo nước lạnh: “Tôi nghe cảnh sát nói, ông ngoại bị một vật sắt bén đâm chết.”

“Vật bén à?” Tần Không vò mái tóc quăn của mình, rơi vào trầm tư.

Cạch.

Tiếng mở cửa rất nhỏ, người đàn ông mặc áo blouse trắng chậm chậm bước vào.

“Bác sĩ Quý” Diệp Trần Trần thấy Quý Triết Ngạn, theo bản năng hướng anh cười một cái.

Tần Không nhú mày.

Quý Triết Ngạn gật đầu với cô, nhìn hai người còn lại trong phòng bệnh “Thời gian thăm bệnh đã hết, bây giờ bệnh nhân cần nghỉ ngơi.”

Tần Không chen ngang Quý Triết Ngạn, đến trước giường của Diệp Trần Trần ngồi xuống, cầm lấy tay cô không buông: “Tôi không đi, Trần Trần đang cần tôi, tôi sẽ không rời bỏ cô ấy.”

Khóe miệng Diệp Trần Trần giật giật, đem tay mình rút ra: “Tôi thấy tôi cần phải chữa bệnh.”

Quý Triết Ngạn liếc Tần Không một cái: “Tôi thấy anh ta cần chữa bệnh hơn.”

Tần Không: “...”

Diệp Trần Trần nhìn Quý Triết Ngạn biểu cảm hết sức bất ngờ, bác sĩ Quý vừa nói đùa đấy à.

Tần Không tuy bị chế nhạo nhưng vẫn cứ cầm tay Diệp Trần Trần không buông, cửa phòng bệnh lại mở ra: “Thật ngại quá quấy rầy một chút, cho hỏi anh ấy là Tần Không?”

Tần Không quay lại thấy hai người đàn ông mặc cảnh phục ngoài cửa.

Tuy rằng Tả Dịch hỏi như vậy, nhưng anh không cần đối phương trả lời. Anh liếc nhìn người tóc quăn đối diện rồi bước ngay đến: “Nghe nói anh Tần đã quay trở lại nên tôi đến đây lấy khẩu cung.”

Tần Không sững sờ nhìn anh một lát, sau đó ánh mặt đột nhiên sáng bừng lên: “Anh cảnh sát này, tôi có một chút suy luận về hung thủ.”

“Ồ?” Tả Dịch mân mân khóe miệng rồi gật đầu: “Nói.”

“Diệp gia là một đại gia tộc, anh nghĩ xem có phải có một tổ chức xã hội đen nào đó nhìn chằm chằm vào bọn họ hay không?” Anh đứng lên khỏi ghế theo thói quen sờ sờ mái tóc quăn của mình, “Nếu nói vậy có phải Trần Trần đang gặp nguy hiểm hay không? Những người đó có khả năng sẽ quay lại

giết cô ấy để diệt khẩu.”

Tần Không bị dọa sợ bởi chính giả thiết của mình, lại chạy đến giường bệnh của Diệp Trăn Trăn cầm tay cô: “Trăn Trăn à, em không cần sợ gì hết, anh sẽ bảo vệ em.”

Anh ta nghiêm túc suy nghĩ, lầm bầm trong miệng: “Những người xã hội đen đó bình thường sẽ có một biệt hiệu riêng như Gin, Vodka, hoặc là J, K, à đúng rồi.” Anh ta ngẩng đầu lên, thay một biểu cảm kín đáo, đến giọng nói cũng trở nên trầm xuống hẳn: “Cho dù em có biến nhỏ lại thì chỉ cần một ánh mắt anh cũng sẽ nhận ra em.”

“...”

Cô rút tay ra khỏi tay Tần Không, thành khẩn nhìn Quý Triết Ngạn “Bác sĩ Quý làm ơn chữa cho anh ta.”

Quý Triết Ngạn liếc mắt nhìn Tần Không một cái, rất chuyên nghiệp mà nói: “Bị ngốc giai đoạn cuối, nếu rảnh thì dẫn anh ta đến khu vui chơi chơi nhiều một chút.”

Diệp Trăn Trăn không thể nào hiểu được: “Đi khu vui chơi có thể trị bệnh ngốc sao?”

“Không, chủ yếu là cho anh ta thoải mái trong quãng đời còn lại.”

Diệp Trăn Trăn: “...”

Bây giờ cô đã xác định, nhất định vừa rồi bác sĩ Quý đã nói đùa.

jingcao

Tà Dịch ho một tiếng kéo lực chú ý của mọi người trở lại: “Diệp gia không có mất trộm, chúng tôi đã loại bỏ khả năng có trộm đột nhập, vụ này có khả năng là do có người cùng nhau cố ý mưu sát, vì thế việc anh Tần nói có tổ chức xã hội đen cũng không có khả năng.”

“Không không không.” Tần Không không đồng ý với ý kiến của Tà Dịch, “Động cơ của xã hội đen có thể không phải là tiền, có thể... liên quan đến một bí mật sống còn nào đó.”

....

Diệp Trăn bỗng nhiên cảm thấy áp lực thật lớn khi anh ta nói vậy.

Tà Dịch không nói mà chỉ nhìn anh ta, Tần Không lập tức cảm thấy hô hấp bị đình trệ, anh ta hít một hơi thật sâu, mới có thể cười miễn cưỡng với Tà Dịch: “Anh mới vừa bảo là muốn lấy khẩu cung?”

Ánh mắt của Tà Dịch rớt cuộc cũng buông lỏng, Tần Không thở dài nhẹ nhõm.

“Đêm xảy ra án mạng, tức là tối ngày 13 tháng 3, từ 7 giờ đến 9 giờ, anh đang ở đâu?”

Tần Không nghĩ một lúc rồi nói “Ở nhà.”

“Có ai làm chứng cho anh không?”

“Tôi ở trong phòng suốt, đến khi nghe nói công ty có việc, mới cả đêm đi vùng khác.”

Tà Dịch dừng lại một lát rồi hỏi tiếp: “Anh rời khỏi nhà lúc mấy giờ?”

“Khoảng 8 giờ 40 phút, anh có thể hỏi anh tôi, chúng tôi ra ngoài cùng nhau.”

“Trở về khi nào?”

“Ngày hôm qua. Tôi nghe Trăn Trăn gặp chuyện, buổi chiều liền quay về, đến từ lúc chạng vạng nhưng giờ thăm bệnh đã hết, tôi đành phải quay lại vào sáng nay.” Tần Không nói xong, có chút bất mãn nhìn Tà Dịch, “Không lẽ anh nghi ngờ tôi giết ông ngoại, rồi đẩy Trăn Trăn xuống lầu hả? Trăn Trăn là vợ sắp cưới của tôi, sao tôi có thể làm vậy với cô ấy chứ?”

“Đây chỉ là suy đoán của chúng tôi.” Tà Dịch gấp laptop lại, nhìn về phía giường bệnh, “Diệp tiểu thư, những lời anh Tần đây nói không hẳn là vô nghĩa, khả năng cô đã thấy hung thủ, hẳn ta có thể sẽ trở về giết người diệt khẩu.”

Mặt Diệp Trăn Trăn trắng bệch, cô ở ngoài sáng nhưng đối phương lại ở trong tối, tình hình này thật khó mà phòng bị. Cô suy nghĩ rồi nhìn Tà Dịch: “Cảnh sát Tà, nếu tôi thấy hung thủ, tại sao hẳn lại không xem tôi đã chết hay chưa rồi rời khỏi hiện trường?” Hung thủ cũng sẽ không để lại người sống ở hiện trường, hơn nữa nếu muốn giết cô, tại sao lại đẩy cô xuống lầu mà không giết cô trực tiếp bằng hung khí giống như ông ngoại?”

Tà Dịch nghe cô nói vậy, có chút bất ngờ: “Căn cứ theo suy đoán của chúng tôi, hung thủ có thể khi đang tranh chấp với cô mà đẩy cô xuống lầu, hẳn ta chưa kịp xác nhận cô đã chết hay chưa, thì cậu mợ của cô đã chạy tới cho nên hẳn ta phải rời khỏi hiện trường.”

Diệp Trần Trần không nói nữa, Tả Dịch lại nhìn cô một lát rồi nói: “Cô không cần lo, chúng tôi sẽ cử thêm người giám sát phòng bệnh.”

Anh ta nói xong liền liếc người đứng cạnh một cái, hai người liền cùng nhau ra khỏi phòng bệnh.

Quay lại xe, Tả Dịch châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi cau mày suy nghĩ.

“Sếp, Háo Tử nói Tần Lăng và tài xế của họ đã xác nhận khẩu cung, bọn họ đúng là đã rời khỏi nhà lúc 8 giờ 40 phút.” Lý Tín Nhiên mở cửa xe ngồi vào ghế lái, “Vợ chồng Tôn Thiên gọi điện báo án là lúc 9 giờ 3 phút, nếu nói hung thủ rời khỏi hiện trường lúc đó, Tần Không không ở hiện trường liền được chứng minh.”

Tả Dịch cười một tiếng, quay đầu nhìn anh ta một cái: “Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.”

Lý Tín Nhiên nhướn mày chờ anh nói tiếp.

“Tôi mới vừa nói là có khả năng, cũng có khả năng là hung thủ cố ý giữ lại người sống, có ý muốn để cho Diệp Trần Trần nói điều có lợi cho khẩu cung của hắn nhưng lại không nghĩ đến cô ấy bị mất trí nhớ. Cũng có khả năng là Tần Không cùng anh của mình mua chuộc tài xế khai giả khẩu cung, dù sao đột nhiên ra khỏi nhà vào thời gian ấy nghĩ thế nào cũng có chút không tự nhiên.”

Lý Tín Nhiên suy nghĩ rồi gật đầu.

“Cũng còn có một khả năng nữa, chính là thời gian vợ chồng Tôn Thiên báo án chưa chắc là thời gian bọn họ tới hiện trường.”

Lý Tín Nhiên nhíu mày: “Có ý gì?”

Tả Dịch cầm lấy gạt tàn trên xe, dụi tắt điếu thuốc: “Thông báo cho bọn Háo tử, bảo bọn họ canh giữ phòng bệnh 24/24.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bạn gái

Edit: Jingcao

Sau khi Tả Dịch rời khỏi, Tần Không và Tôn Thiên cũng bị bác sĩ Quý mời ra ngoài. Đứng trên hành lang, Tần Không trừng mắt nhìn bác sĩ: “Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, anh dựa vào cái gì mà đuổi tôi đi?” Đừng nghĩ rằng bề ngoài đẹp trai là đúng.

Quý Triết Ngạn nhìn anh ta, cúi đầu nói với y tá bên cạnh: “Nếu anh Tần không muốn đi, vậy cô giúp anh ta truyền dịch đi.”

Tần Không: “...”

Y tá cười nhẹ một tiếng, chỉ cái ghế băng trên hành lang: “Anh Tần, hiện giờ không còn phòng bệnh trống, sợ rằng phải để anh chịu khó mà truyền tại đây vậy.”

Tần Không: “...”

Anh ta nhìn Quý Triết Ngạn hừ hừ một tiếng, rồi cất bước rời khỏi. Tôn Thiên nhìn Quý Triết Ngạn, muốn nói rồi lại thôi.

“Cô Tôn còn có chuyện gì ư?”

“À...” Tôn Thiên mím khóe miệng, cười cười với anh, “Bác sĩ Quý, tôi muốn hỏi một chút, có thật là Trần Trần mất trí nhớ không?”

Quý Triết Ngạn nói: “Điều này thì tôi không dám chắc chắn.”

Tôn Thiên ngăn người: “Nói như vậy có khả năng là con bé giả vờ ư?”

“Có khả năng này, nhưng theo suy đoán của tôi, bệnh nhân hẳn là thật sự mất trí nhớ.”

Tôn Thiên cắn môi môi đỏ tươi của mình, ngẩng đầu cười với Quý Triết Ngạn: “Cảm ơn bác sĩ Quý.”

Bà nói xong liền bước về thang máy phía trước, Quý Triết Ngạn nhìn bóng lưng rời đi của bà, xoay người đi về một hướng khác.

Trong phòng bệnh, Diệp Trần Trần còn đang mơ mơ màng màng nằm trên giường bệnh, suy nghĩ những chuyện xảy ra hai ngày nay.

Bởi vì bác sĩ Quý quản lý thời gian thăm bệnh rất nghiêm, cho nên cô cũng chỉ nghe được một ít chuyện của mình từ Tôn Thiển.

Cô tên là Diệp Trăn Trăn, năm nay 21 tuổi, đang học năm ba Đại học. Lúc năm 15 tuổi đã xảy ra một tai nạn giao thông, mà ba mẹ của cô đã mất trong vụ tai nạn ấy, cô cũng đã từng bị mất trí nhớ. Đúng rồi, hôm nay còn xuất hiện một người chồng sắp cưới, Diệp Trăn Trăn nhũn nhũn, cảm thấy đầu mình bắt đầu đau.

“Cô Diệp, đến giờ uống thuốc rồi.”

Tiếng nói nhẹ nhàng của y tá vang lên bên tai, Diệp Trăn Trăn dụi dụi mắt ngồi dậy. Y tá giúp cô đặt gối tựa sau lưng, đưa thuốc và nước ấm tới. Diệp Trăn Trăn nhìn những viên thuốc màu sắc rực rỡ, cầm lên uống một lần cho xong.

[jc]

Thấy cô đã uống thuốc, y tá cầm nhiệt kế trên tay, đặt vào miệng cô: “Cô Diệp, bác sĩ Quý nói, hiện tại cô cần nghỉ ngơi, không nên suy nghĩ lung tung.”

“Ừm.” Diệp Trăn Trăn ngậm nhiệt kế, nên lời nói cũng có chút không rõ ràng: “Bác sĩ Quý chắc là rất bận nhỉ?”

Y tá gật đầu nói: “Đúng vậy, tuy anh ấy chỉ mới 26 tuổi nhưng là bác sĩ nổi tiếng nhất của bệnh viện chúng tôi đấy.”

“Vậy à?”

Y tá lại gật đầu, vẻ mặt sùng bái: “Bác sĩ Quý là một thiên tài, 19 tuổi làm luận văn ở Mỹ, còn tham dự vài hạng mục nghiên cứu. Sau khi về nước thì đến bệnh viện chúng tôi, nghe nói là viện trưởng đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mời anh ấy về, đã làm vài ca phẫu thuật lớn, rất nhiều y tá trong bệnh viện đều thích anh ấy.”

“À..” Diệp Trăn Trăn ngậm nhiệt kế trong miệng, ngẩng đầu nhìn y tá đang bịt mắt, “Vậy bác sĩ Quý có bạn gái chưa?”

Y tá nghĩ nghĩ, tự nhiên cúi xuống nhìn cô, hạ giọng nói: “Tôi cũng chỉ nghe người khác kể lại, lúc trước bác sĩ Quý có quen với một y tá trong bệnh viện, y tá kia khác khoa, bề ngoài rất xinh đẹp, nhưng mà cô ấy bắt cả hai tay, bị bác sĩ phát hiện cho nên đã chia tay.”

Cái gì?

Diệp Trăn Trăn xem tí nữa là cắn cái nhiệt kế trong miệng, bác sĩ Quý tốt như thế, sao lại bị người ta bắt cả hai tay? Rốt cục cô ý tá kia có chỗ nào không đúng?

“Áy, cô Diệp đừng kích động!” Y tá nhìn nhiệt kế trong miệng cô mà có chút khản trương, “Đều là tôi nghe người khác kể lại, cô đừng nói lại với bác sĩ Quý nha.”

“Ừ.” Diệp Trăn Trăn gật đầu, còn hơi nóng nảy. Y tá ghi lại nhiệt độ vừa đo, liền rời khỏi phòng bệnh, Diệp Trăn Trăn ngủ một lát, y tá đem cơm trưa tới, lúc này thấy Quý Triết Ngạn cũng đến.

Anh đến bên giường bệnh, nhìn tình trạng của Diệp Trăn Trăn: “Hôm nay còn đau đầu không?”

Diệp Trăn Trăn lắc đầu: “Vừa nãy có đau, nhưng đã uống thuốc rồi nên không đau nữa.”

Quý Triết Ngạn gật đầu, cầm bút ghi, lại hỏi: “Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, chỉ hơi mệt.”

“Cô bây giờ còn rất yếu, nếu mệt thì cứ ngủ.”

“Được.” Diệp Trăn Trăn ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt anh rất đẹp, tuy rằng chẳng có biểu cảm gì, nhưng cô biết anh không phải là người lạnh lùng, ít nhất anh ấy rất quan tâm bệnh nhân, rất nhiệt tình với công việc của mình.

Khóe miệng giật giật, cô hỏi: “Bác sĩ, anh ăn cơm chưa?”

Y tá bên cạnh: “...”

Tuy rằng không phải lần đầu cô nhìn thấy bệnh nhân theo đuổi bác sĩ Quý, nhưng nghe nói đây chính là thiên kim tiểu thư đó nha, trực tiếp như thế không có vấn đề gì sao? Cô nghiêng đầu nhìn Quý Triết Ngạn, anh đang ghi chép rồi tạm dừng một lát, đáp: “Chưa ăn.”

Diệp Trăn Trăn chớp chớp hai mắt: “Bác sĩ Quý, anh không thể chỉ lo làm việc, cũng phải chăm sóc đến thân thể mình chứ.”

“Ừ.” Quý Triết Ngạn lên tiếng, dừng bút trong tay: “Cô ăn cơm xong liền nghỉ ngơi đi, đến giờ uống thuốc y tá sẽ đến gọi cô.”

Diệp Trăn Trăn đáp ứng xong, lại thử hỏi một câu: “Bác sĩ Quý, tôi có thể ra ngoài tản bộ không?” Hôm nay có nắng, nhìn rất ấm áp, nếu có thể cô muốn đi ra ngoài phơi nắng một chút.

Nhưng mà lại bị bác sĩ Quý từ chối: “Dựa vào tình trạng của cô hiện giờ không thể đi ra ngoài tản bộ.”

Diệp Trần Trần về mặt suy sụp, bác sĩ Quý lại bổ sung: “Nhưng mà vẫn có thể ra ngoài phơi nắng.”

“Thật ư?” Cô ngẩng đầu lên mừng rỡ.

Quý Triết Ngạn gật đầu, nói với y tá bên cạnh: “Cô mang xe lăn đến đây.”

“Vâng.” Y tá gật đầu rồi đi ra ngoài, Quý Triết Ngạn nhìn đôi mắt lấp lánh ánh sáng như cún con của Diệp Trần Trần, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

“Sau khi ăn cơm xong, tôi sẽ đẩy cô đi ra ngoài.”

“Hà?” Diệp Trần Trần ngây dại, bác sĩ Quý tự tay đẩy cô đi. Tâm trạng đột nhiên có chút hoảng hốt, ánh mắt liền né tránh: “Không, không cần đâu, anh bận rộn như thế, để y tá đẩy tôi đi là được rồi.”

“Không sao, giữa trưa là giờ nghỉ mà.” Bác sĩ Quý cầm cây bút vào bảng bệnh án, xoay người rời khỏi. “Nhưng mà..” lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, Diệp Trần Trần đành phải nuốt trở lại.

Sau khi ăn trưa không lâu, bác sĩ Quý đã đến phòng bệnh, Diệp Trần Trần định tự mình ngồi lên xe lăn, kết quả lại được anh bế lên.

Trên người anh có hương thơm nhàn nhạt, giống như chăn nệm sau khi phơi dưới ánh nắng mặt trời ban trưa, vô cùng ấm áp. Cánh tay cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, không biết anh có nhận ra tim cô đang đập thành thịch hay không.

Sau khi bế cô ngồi vào xe lăn xong, anh còn cẩn thận đắp lên chân cô một chiếc chăn mỏng, Diệp Trần Trần xấu hổ cảm ơn, bác sĩ Quý nhàn nhạt đáp lời rồi đẩy cô ra khỏi phòng bệnh.

Có lẽ do thời tiết rất đẹp, trong vườn hoa bệnh viện có rất nhiều bệnh nhân xuống đây tản bộ. Ánh mặt trời tháng ba chiếu sáng, ấm áp vừa đủ, thoát khỏi mùi khừ trùng trong phòng bệnh, Diệp Trần Trần cảm thấy tâm trạng mình dường như khá hơn rất nhiều.

Quý Triết Ngạn đẩy cô đến bên cạnh một gốc cây to, Diệp Trần Trần nhìn các y tá diu bệnh nhân đi chậm chậm, mang về hồi lỗi mà nói với người bên cạnh: “Thật là ngại quá, làm cho thời gian nghỉ trưa của bác sĩ cũng không có.”

Quý Triết Ngạn không để ý lắm: “Không có gì, tôi vốn dĩ cũng không định nghỉ trưa.”

Diệp Trần Trần ngược nhìn anh, cười ha ha hai tiếng mà nói: “Bác sĩ Quý biết không, khi nghe anh gọi tôi là Diệp Trần Trần, tôi thật sự đã thờ phào nhẹ nhõm. Tôi vốn còn lo nếu mình tên là Lý cầu đàn thì không biết phải làm sao bây giờ.”

Quý Triết Ngạn không có đáp lại, Diệp Trần Trần cười có chút nhạt nhẽo. Cô im lặng một lát rồi hỏi: “Bác sĩ Quý, tôi có thể nhớ lại không?”

Quý Triết Ngạn nói: “Có rất nhiều trường hợp khôi phục sau khi mất trí nhớ, tuy là đầu của cô bị va đập, nhưng không có máu bầm ứ lại bên trong não bộ, hẳn là do yếu tố tâm lý gây ra mất trí nhớ.”

“Yếu tố tâm lý.” Diệp Trần Trần theo bản năng lặp lại bốn chữ này, rốt cuộc ở hiện trường vụ án cô đã thấy cái gì, mới chịu đã kích đến nỗi gây ra mất trí nhớ thế này? “Vậy nếu đi gặp bác sĩ tâm lý có ích với việc khôi phục trí nhớ của tôi không? Tôi nhớ đã đọc qua, thôi miên có thể giúp người ta khôi phục trí nhớ.”

[jc]

Quý Triết Ngạn trầm mặc nói: “Thôi miên sẽ tạo thành gánh nặng đối với thân thể của cô, tình trạng hiện tại của cô không thích hợp để làm thôi miên.”

Diệp Trần Trần mím môi không nói, Quý Triết Ngạn nhìn cô một lát, lại nói tiếp: “Tôi biết cô không nhớ gì sẽ khiến cô không có cảm giác an toàn, nhưng việc này không gấp được, chờ sau khi điều dưỡng thân thể cho tốt, sau đó nhận điều trị tâm lý cũng không muộn.”

“Vâng.” Diệp Trần Trần gật đầu, đối với lời nói của bác sĩ Quý, cô đều nói gì nghe nấy, không phải bởi vì anh là một bác sĩ giỏi, mà bởi vì cô càng nguyện ý tin tưởng anh hơn so với mẹ và người chồng sắp cưới xa lạ kia.

Trên cành cây chú chim nhỏ kêu vài tiếng rồi vỗ cánh bay đi, một cô y tá trẻ đẩy một ông lão đi qua dưới tàng cây.

Bệnh viện trung ương của thành phố A là bệnh viện bậc nhất, cho nên ngoại hình của y tá cũng là tiêu chuẩn bậc nhất, đặc biệt là cô y tá trước mặt này, nhất định là người nằm trong số đó. Giống như đã nhận ra ánh mắt của cô, y tá bước chậm lại nhìn sang đây, sau đó đột ngột dừng lại.

Diệp Trần Trần lông mày nhảy dựng, đợi chút, chuyện gì vậy, sao biểu cảm bác sĩ Quý lại mất tự nhiên vậy.

“Y tá kia khác khoa, ngoại hình rất xinh đẹp, nhưng hình như cô ấy bắt cá hai tay, bị bác sĩ Quý phát hiện, cho nên chia tay.”

TMD...

Đây là y tá đã bắt cả hai tay kia sao?

Như hiểu được ánh mắt của cô, cô ý tá liền chạy vọt qua đây: “Ánh mắt cô như vậy là có ý gì? Có phải nghĩ tôi là người bắt cả hai tay hay không?”

Diệp Trần Trần: “...”

Cô trừng mắt nhìn, biểu hiện của cô rõ ràng vậy sao?

Y tá không đợi cô trả lời, nhìn về phía Quý Triết Ngạn đứng bên cạnh: “Bác sĩ Quý, sao anh lại có thể nói với bệnh nhân loại chuyện này! Hơn nữa sao anh lại có thể không biết xấu hổ mà nói tôi bắt cả hai tay?”

Lỗ tai vừa dựng lên, y tá chạy đến trước mặt cô: “Cô biết không, lúc tôi cùng anh ta yêu đương, từng nói là lên giường, ngay cả tay của tôi anh ta còn chưa từng nắm qua. Cô cho rằng tại sao tôi lại muốn tìm bạn trai. Là vì cùng anh ta yêu đương kiểu Plato đấy. Mỗi ngày nhìn nhưng không thể chạm vào, tôi không chịu nổi nên đi tìm bạn trai khác thì sai sao?”

“Không, không, cô không sai...” Diệp Trần Trần ngửa đầu, bị cô rống mà hoang mang.

Y tá bước hai bước, giống như vẫn chưa nhụt chí, lại chỉ vào Quý Triết Ngạn: “Anh ta chẳng biết yêu là gì.”

...

Đến khi bóng dáng cô y tá biến mất ở hoa viên, bên tai Diệp Trần Trần vẫn còn vang vọng giọng nói rít gào đau đớn ấy. Cô và bác sĩ Quý vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, một trận gió thổi qua cuốn đi vài cái lá rụng dưới tàng cây.

“Bác sĩ, có thật là anh vẫn chưa từng nắm tay cô ấy không?”

“...”

“Anh chưa từng yêu đương sao?”

“Tình cảm của tôi không có vấn đề, tôi chỉ là...”

“Lãnh cảm hả?”

“...”

“Ha, xin lỗi, nhưng nếu đã như thế sao anh lại cùng cô ấy qua lại?”

“Vừa rồi cô cũng thấy đó, cảm xúc của cô ấy không được ổn định, nếu tôi cự tuyệt thì rất có thể làm cho bệnh tình của cô ấy xấu hơn.”

“Vì vậy anh coi cô ấy là bệnh nhân mà điều trị hả?”

“Đúng vậy, sau này tôi phát hiện có bác sĩ khác thay tôi tiếp nhận, cho nên kết thúc quá trình trị liệu với cô ấy.”

“Bác sĩ Quý, anh đúng là không biết yêu là gì cả.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Khẩu cung

Editor: Jingcao

9:03 buổi tối ngày 13 tháng 3, tại đồn cảnh sát XX thành phố A nhận được một cuộc điện thoại báo án.

Người báo án là Diệp Khang Bình, cha ông Diệp Hồng Sinh chết trong phòng riêng của mình, hơn nữa còn phát hiện cháu gái Diệp Trần Trần hôn mê bất tỉnh ở phòng khách lầu một.

Khi cảnh sát chạy đến, phát hiện ở đầu bậc thang có một vũng máu nhỏ, còn Diệp Trần Trần đã được đưa đi bệnh viện trung tâm thành phố A. Diệp Hồng Sinh ở tầng hai, ngực bị người dùng vật sắc bén đâm hai dao, đã tử vong.

Ngày đó vốn Tả Dịch không đi làm, nhưng cuối cùng vẫn bị gọi đến. Đầu tiên cảnh sát phong tỏa hiện trường, trừ Diệp Trần Trần được đưa đi bệnh viện, Diệp gia còn bốn người.

Con trai thứ hai của người bị hại là Diệp Khang Bình cùng vợ Tôn Thiến, người giúp việc thím Chu và thợ làm vườn Vương Nhị Cầu.

Bước đầu khám nghiệm sơ bộ tử thi, thời gian tử vong trong khoảng từ 7 giờ đến 9 giờ, nguyên nhân tử vong là ngực bị đồ vật sắc bén đâm. Nhưng cảnh sát không tìm thấy hung khí ở hiện trường.

Tả Dịch đã hiểu hoàn toàn tình hình, bắt đầu lấy lời khai của nhân chứng.

Đầu tiên là vợ chồng Diệp Khang Bình đã báo án.

“Ông làm gì, ở đâu từ lúc 7 giờ đến 9 giờ?”

Tôn Thiến sắc mặt tái nhợt, bà liếc mắt nhìn Diệp Khang Bình một cái, không nói gì. Diệp Khang Bình ho một tiếng, giọng nói có chút biến đổi: “Chúng tôi, chúng tôi đi xem phim, sau khi xem xong, không yên tâm cha ở nhà một mình cho nên ghé qua xem thử, không nghĩ tới...”

Tả Dịch nhú nhú mày: “Hai người không sống cùng người bị hại, tại sao lại không yên tâm ông ấy ở nhà một mình?”

Diệp Khang Bình lại ho một tiếng: “Cậu, cậu không biết chứ hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi, ngày này hằng năm cha sẽ cho người làm nghỉ, còn mình thì nhốt trong nhà cả ngày.”

Tả Dịch nhú mày chặt hơn: “Vậy vì sao thím Chu và Vương Nhị Cầu đều ở đây?”

“Cái này, cái này cậu phải đi hỏi bọn họ.”

Tả Dịch nhìn ông một cái, đổi câu hỏi khác: “Hai người xem phim gì?”

“Quý, Quý giáo. Chính là phim Mạc thiên vương diễn vai chính, vợ tôi là fan của cậu ta.”

Lý Tín Nhiên bên cạnh Tả Dịch ánh mắt sáng lên, thiếu chút nữa huýt sáo một tiếng: “Không nghĩ tới phu nhân nhà giàu cũng là fan cuồng nha.”

Tả Dịch liếc mắt qua, Lý Tín Nhiên nhất thời liền ỉu xìu: “Ha ha, sếp cũng biết bạn gái em cũng là fan của cậu ta.” Mạc thiên vương quả nhiên là kẻ thù chung của tất cả đàn ông.

Tả Dịch quay đầu lại, tiếp tục hỏi Diệp Khang Bình: “Phim mấy giờ thì kết thúc?”

“8 giờ 8 giờ hơn, chúng tôi trực tiếp lái xe tới.”

“Có vé không?”

“Khụ, không có.”

Giọng nói lại lần nữa biến đổi khiến Tả Dịch nhướng lông mày một cái: “Cổ họng không thoải mái sao?”

“Khụ khụ khụ.” Diệp Khang Bình ho vài tiếng, cuối cùng cũng đỡ hơn một chút: “Tôi chẳng qua là quá hoảng sợ.”

Tả Dịch im lặng nhìn ông, Diệp Khang Bình cảm thấy như mỗi lỗ chân lông của mình đều hiện rõ dưới cái nhìn của anh, nhất thời có chút khó chịu.

Nhưng Tả Dịch thu hồi tầm mắt rất nhanh: “Còn có ai có thể chứng minh hai người đi xem phim không?”

Diệp Khang Bình ngẫm nghĩ nói “Hình như không có.”

Tả Dịch liếc qua ghi chép vừa rồi, hơi ngược mắt nhìn Diệp Khang Bình “Ngày giỗ của mẹ đi xem phim, tâm trạng không tệ.”

“Bởi vì, bởi vì...” Giọng nói lại có chút thay đổi.

“Bởi vì hôm nay là ngày kỉ niệm chúng tôi gặp nhau.” Tôn Thiến luôn im lặng đứng bên cạnh cuối cùng cũng mở miệng.

Tả Dịch im lặng khép laptop lại, chuẩn bị hỏi người kế tiếp. Vợ chồng Diệp Khang Bình thấy anh đi xa, gần như đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

[jc]

Người thứ hai cho lời khai là thím Chu.

Thím Chu nhìn qua rất bình tĩnh, so với Tôn Thiến, bà ta như một vị quý phu nhân ngu ngốc. “Tôi luôn ở tại nhà con gái, lúc rời đi khoảng 8 giờ, từ chỗ ở của con gái tôi đến đây cần khoảng một giờ, khi tới đây cô Tôn đang gọi điện báo án.”

Tà Dịch không nhìn được nhìn bà vài lần, dựa vào tài liệu cung cấp, bà đã 49 tuổi, nhưng có thể nhìn ra phong thái lúc còn trẻ. Hầu hết sự quan tâm của anh là bà đã quá bình tĩnh, cho dù hiện tại mình nhìn bà nhưng cũng chỉ thoáng nhúm mày.

“Tôi nghe nói hôm nay là ngày giỗ của Diệp phu nhân, bà phải nên ở bên ngoài mới đúng.”

Thím Chu gật gù đầu: “Diệp gia quả thật có quy định bất thành văn này, nhưng tôi đã làm ở Diệp gia 25 năm, thân thể ông chủ không còn như lúc trước nữa, tôi thật sự lo lắng ông chủ ở nhà một mình, cho nên mới đến xem.”

Tà Dịch dừng một chút lại hỏi: “Ai có thể chứng minh bà luôn ở nhà con gái?”

“Con gái của tôi.”

“Ngoài con gái bà?”

“Không có.”

Tà Dịch khép laptop: “Cảm ơn đã hợp tác.”

Thím Chu nhìn thoáng qua bóng lưng anh rồi đi, tiếp tục công việc của mình.

Nhân chứng cuối cùng là Vương Nhị Cầu.

“7 giờ đến 9 giờ tối hôm nay anh đang làm gì ở đâu?”

Sắc mặt Vương Nhị Cầu hơi đỏ lên, tóc có chút bừa bộn, nhìn giống như vừa tỉnh ngủ. Anh ta nhìn cảnh sát trước mặt, thành thật đáp: “Tôi ở trong phòng ngủ.”

Tà Dịch hỏi: “Vì sao không ra ngoài mà ở Diệp gia?”

“Vốn là muốn đi ra ngoài, nhưng hôm nay tôi có chút sốt, tôi uống thuốc ngủ định ngủ một giấc, chờ hạ sốt, kết quả là ngủ quên, khi các anh tới tôi mới tỉnh.”

Tà Dịch nhìn thoáng qua Lý Tín Nhiên, Lý Tín Nhiên gật gù đầu.

Tà Dịch lại hỏi: “Vậy có ai có thể chứng minh anh luôn ở trong phòng ngủ?”

Vương Nhị Cầu thành thật cười hai tiếng: “Ngài cảnh sát, tôi lại không có vợ, tôi ở trong phòng mình ngủ ai có thể chứng minh được chứ.”

Tà Dịch khép lại laptop: “Vậy chính là không có?”

“Ách, không có.”

Vương Nhị Cầu dáng dấp không tính là cao, nhưng rất rắn chắc, làn da hơi ngăm đen, khi cười lộ ra hàm răng trắng. Nhìn qua thì gọi là chất phác, nhưng mà nhìn kĩ thì lại thiếu cái gì đó.

Thấy người đối diện vẫn nhìn mình, Vương Nhị Cầu ngượng ngùng gãi gãi ót, nhìn Tà Dịch cười.

Tà Dịch nhìn ánh mắt anh ta hỏi: “Bình thường anh ở Diệp gia chủ yếu chịu trách nhiệm việc gì?”

“Tôi chủ yếu phụ trách vườn hoa, đôi khi thím Chu không làm việc nặng được tôi cũng giúp đỡ một ít.”

Tà Dịch nghĩ nghĩ, hỏi: “Thím Chu là người như thế nào?”

“Thím Chu hả, bà ở Diệp gia đã lâu năm, rất có năng lực. Ăn uống sinh hoạt thường ngày của ông chủ và tiểu thư đều là bà phụ trách, những năm gần đây luôn đem Diệp gia xử lí gọn gàng ngăn nắp.”

“Cùng người chết quan hệ như thế nào?”

“Ông chủ hết sức tin tưởng bà ấy, bà ấy đối với ông chủ cũng rất kính trọng.”

“Cảm ơn đã phối hợp.”

[jc]

Hỏi xong khẩu cung của mọi người, Tà Dịch đứng một bên nhìn chằm chằm laptop đến xuất thần.

Lý Tín Nhiên đã xác nhận xong lời khai của con gái thím Chu, đến bên cạnh anh nói: “Sếp, đã xác nhận, thím Chu thật sự rời đi khoảng 8 giờ.”

Tả Dịch thay đổi tư thế dựa vào tường, nhìn Lý Tín Nhiên một cái: “Lời khai của người thân độ tin cậy không cao.”

Lý Tín Nhiên gật đầu: “Vậy anh có phát hiện gì sao?”

“Phát hiện?” Tả Dịch cười cười, “Bọn họ đều không có chứng cứ vững chắc.”

...

Mười giờ tối ngày 15 tháng 3, đèn văn phòng Tả Dịch vẫn còn sáng.

Anh lật xem toàn bộ khẩu cung ngày hôm đó, ý định muốn tìm xem mình có bỏ sót gì hay không.

Hung thủ vào tối ngày 13 lặng yên không một tiếng động sát hại Diệp Hồng Sinh, còn đẩy Diệp Trần Trần xuống lầu, không làm kinh động đến ai, có vẻ như hung thủ biết ngày đó không có ai ở nhà lớn Diệp gia nên mới chọn để giết người.

Như vậy xem ra hung thủ cùng người chết có quen biết, thậm chí rất quen thuộc cho nên mới biết quy định bất thành văn này.

Vợ chồng Diệp Khang Bình, thím Chu, Vương Nhị Cầu, còn có Tần Không, bọn họ đều có điều kiện gây án, đều không có chứng cứ ngoại phạm, nhưng mà động cơ là gì?

Tả Dịch day day huyết thái dương, bụng cóc cà phê đã lạnh trên bàn lên uống một ngụm.

“Sếp, còn chưa về sao? Không lẽ đêm nay sếp muốn ở lại cục?” Lý Tín Nhiên đã thay xong quần áo thường ngày, trở về lấy chìa khóa xe lại thấy Tả Dịch vẫn còn ở trong phòng làm việc.

Tả Dịch để cốc xuống, nhìn thoáng qua Lý Tín Nhiên: “Cậu về trước đi, tôi sẽ đi ngay.”

Lý Tín Nhiên cầm lấy chìa khóa đi ra ngoài vài bước, lại quay đầu nói với anh: “Sếp, cà phê lạnh hại dạ dày.”

Tả Dịch cười một tiếng, vẫy vẫy tay, Lý Tín Nhiên tặng anh một nụ hôn gió, liền rời khỏi văn phòng.

Căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại một mình Tả Dịch, anh nhìn chung quanh một vòng, không hiểu sao cảm thấy trống trải hơn so với vừa rồi.

Cúi đầu nhìn một bàn đầy tài liệu khác nhau, Tả Dịch thở dài một hơi, đồ bỏ cốc cà phê đã lạnh, cầm lấy áo khoác rời khỏi phòng làm việc.

Ban đêm cùng ban ngày ở thành phố A khác nhau một trời một vực, như hai thành phố khác nhau, khi mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ, một nhóm người khác mới chính thức bắt đầu một ngày mới.

Phố quán bar ở ngõ Thanh Nam là một khu vực kinh doanh đỉnh cao, dọc theo đường đi đều có thể nhìn thấy cả nam lẫn nữ đều uống say khướt. Tả Dịch đốt một điếu thuốc, từ giao lộ đi tới, cách đó không xa phía trước, dưới đèn đường một người phụ nữ mặc một chiếc váy màu đỏ đang bị một người đàn ông cao lớn uống say quấy rầy.

Tả Dịch phun ra một vòng khói, dập tắt điếu thuốc bằng chân rồi đi đến.

“Chuyện gì đây?” Anh nắm chặt tay phải người đàn ông ngăn chặn hành động tiếp theo. Người đàn ông liếc mắt nhìn Tả Dịch, bởi vì không ôm được eo người phụ nữ nên có chút tức giận: “Mày là ai? Quên cái rắm!”

Mùi rượu nồng nặc trong miệng hắn khiến Tả Dịch hơi nhũn mảy. Anh nhếch khóe miệng, lấy thẻ trong túi ra “Cảnh sát.”

Người đàn ông ngẩn người, lùi một bước theo bản năng “Cảnh sát thì giỏi lắm sao? Lão tử uống rượu cũng phạm pháp?”

“Uống rượu không phạm pháp, chơi gái thì phạm pháp.”

Người đàn ông còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn đến ánh mắt của Tả Dịch lặng lẽ ngậm miệng. Nhìn người đàn ông hùng hổ rồi đi, Tả Dịch xoay người lại đã bị người phụ nữ đối diện đá một cái: “Mẹ nó thằng nhóc đáng chết, mày nói ai là gái hả?”

Tả Dịch bất đắc dĩ nhìn cô một cái: “Đi nhỏ, từ lâu con đã muốn đi đêm bán quầy bar đi để mở quán ăn, đi đều không nghe, mỗi ngày bị khách say rượu quấy rối rất thú vị có phải hay không?”

Tả Thiên Mạn kéo mái tóc màu đỏ rượu của mình, xoay người đi về phía quán bar: “Bà đây là một đóa hoa hạng nhất của ngõ Thanh Nam, nếu như chuyển đi thì có biết bao nhiêu người phải khóc thét nha.”

Tả Dịch theo chân lên tầng hai, Tả Thiên Mạn rót cho anh một ly nước chanh, mặt mày mỉm cười nhìn anh: “Nhóc con, đêm qua không về nhà, có phải có bạn gái rồi không?”

Tả Dịch tròn trĩnh mắt trong lòng: “Điều tra vụ án.”

“Vụ án?” Tả Thiên Mạn suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Không phải là cái tin tức nói Diệp Hồng Sinh bị giết chứ?”

Tà Dịch cầm lấy ly nước chanh trên bàn uống một hớp “Ừ.”

Tà Thiên Mạn có chút kích động nắm lấy cánh tay anh: “Vậy cháu gặp qua cháu ngoại của ông ta sao? Tin tức nói ông ấy đã để lại cho cháu ngoại của mình một khoản tiền rất lớn, ước tính có hơn một tỷ nha.”

Tà Dịch ngược mắt nhìn bà một cái: “Gặp qua thì thế nào?”

“Vậy thì tốt rồi, nắm chặt lấy!” Tà Thiên Mạn nhìn anh, tựa như đang nhìn một đồng nhân dân tệ, “Cháu nhìn cháu xem, cũng đã 27 tuổi rồi, cả ngày chỉ biết điều tra, ngay cả bạn gái cũng chưa có. Lần này thừa dịp tra án, không bằng nắm chặt lấy cô cháu ngoại ấy.”

Tà Dịch uống một hơi hết ly nước chanh, mỉm cười với bà: “Tắm rửa đi ngủ.”

....

Đồng thời Diệp Trần Trần ở bệnh viện cũng đọc được tin Diệp Hồng Sinh bị giết trên báo, hô nhỏ một tiếng, tờ báo trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Ông ngoại để lại cho cô một khoản tài sản? Nghe nói có... Hơn một tỉ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hằng ngày

Editor: Jingcao

Diệp Trần Trần trước khi mất trí nhớ, có thể là một đại tiểu thư vùng tiền như rác, mỗi ngày lái xe thể thao đến trường, mở miệng ra là mưa mưa mưa, có bạn học trêu chọc đến cô, còn có thể làm nũng với Diệp Hồng Sinh: “Gần đây trời lạnh, ông ngoại.”

...

Đây là Diệp Trần Trần ảo tưởng về mình trước kia, suy nghĩ một chút quả thật rất có cảm giác, nhưng khi mấy tỉ thật sự đặt ở trước mặt cô, ngay cả phía sau một tỉ có bao nhiêu con số không cô còn chưa rõ ràng.

Cảm giác này giống như trên trời rơi xuống một chiếc bánh có nhân, nhưng chiếc bánh này quá lớn, không cẩn thận đập chết bạn.

Diệp Trần Trần đột nhiên cảm thấy ăn không tiêu.

Theo lý thuyết một sự kiện lớn như vậy, Tôn Thiên nên nói với cô từ sáng sớm, nhưng từ khi cô tỉnh lại đến giờ, Tôn Thiên không nói tới một chữ về chuyện di chúc, nếu hôm nay cô không quần lấy y tá xin tờ báo, hiện tại cô còn không biết mình là một phú bà có tài sản mấy tỉ.

Uh, có lẽ hơn một tỉ trong con mắt của mọi người không chỉ đơn giản là một chuyện.

Diệp Trần Trần xoay người lại, cau mày.

Diệp Hồng Sinh có hai người con trai, ông ấy đều đem tài sản để lại cho đứa cháu gái này, hai người cậu của mình không thể nào không có một chút ý kiến. Hơn một tỉ cũng không tính là một việc gì, nhưng cũng đủ để bao nuôi một tá tiểu bạch kiểm (trai bao).

Xem ra cái chết của ông ngoại có liên quan đến di chúc này, có lẽ hung thủ uy hiếp ông ngoại sửa di chúc, ông ngoại không đồng ý, vì thế hai người xảy ra xung đột, hung thủ trong cơn tức giận giết hại ông?

Diệp Trần Trần cảm thấy khả năng này rất lớn, cô nhủ mày lại trở mình. Căn cứ theo báo chí đưa tin, gia đình cậu cả di dân đi nước ngoài, Diệp gia xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không thấy bọn họ trở về. Tuy không biết nguyên nhân, nhưng ít nhất họ không có thời gian gây án. Còn lại chính là vợ chồng Tôn Thiên.

Là bọn họ giết ông ngoại ư? Tôn Thiên có ý giấu diếm chuyện di chúc, quả thật rất khả nghi, hơn nữa cô luôn cảm thấy người mợ này ân cần quá mức.

Cả một đêm trần trọc không yên dẫn đến ngày thứ hai Diệp Trần Trần uể oải không phấn chấn, đặc biệt đôi mắt to hiện lên hai vết xanh đen rõ ràng.

[jc]

Ánh mắt bác sĩ Quý rét lạnh lướt nhìn sắp báo ở đầu giường: “Ai đem báo vào phòng bệnh?”

Y tá nhỏ bên cạnh không kìm được run một cái, cô cúi đầu như một học sinh làm sai “Là tôi.”

Bác sĩ Quý nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Cô chăm sóc bệnh nhân như vậy?”

Y tá cúi đầu không lên tiếng, Diệp Trần Trần miễn cưỡng cười hai cái, nói với Quý Triết Ngạn: “Bác sĩ Quý không nên trách cô ấy, là tôi muốn cô ấy đưa báo cho tôi.”

Ánh mắt Quý Triết Ngạn thuận thế nhìn cô, ánh mắt ấy cực kỳ giống chủ nhiệm lớp trước kia của cô: “Tôi nói rồi, hiện tại cơ thể cô còn yếu, cần nghỉ ngơi nhiều, có phải cô nghe không lọt?”

“Không phải vậy! Tôi nghe được! Xin lỗi bác sĩ Quý về sau sẽ không như vậy nữa, tôi cam đoan.” Diệp Trần Trần sốt ruột biện minh cho mình, anh chỉ cần lộ ra một chút hiểu lầm hoặc bất mãn đối với mình đều khiến cô hoảng hốt sợ hãi.

Quý Triết Ngạn không nói gì, chỉ đứng bên giường nhìn cô, Diệp Trần Trần cảm thấy tim mình đập bùm bùm thật nhanh, giống như đang đợi một phán quyết quan trọng.

“Chào buổi sáng, Trần Trần. Tối qua ngủ ngon không, có mơ thấy anh không?” Đột nhiên giọng nói Tàn Không từ cửa truyền vào, thập phần có tình thần.

Quý Triết Ngạn thu hồi tầm mắt, nhìn Tàn Không phía sau: “Hôm nay tình trạng sức khỏe của bệnh nhân không thích hợp thăm bệnh, Tàn tiên sinh nên trở về cho.”

Tàn Không nhú nhú mày, Diệp Trần Trần dường như thấy hoa hồng anh ta mang đến cũng héo theo, tóc quăn trên đầu cũng rũ xuống: “Cơ thể Trần Trần không thoải mái? Vậy tôi càng không thể đi được.”

Anh bước nhanh đến bên giường, cẩn thận quan sát Diệp Trần Trần mấy lần, ánh mắt trở nên nặng nề: “Hừ, nhanh như vậy tìm được nơi này rồi sao?”

Diệp Trần Trần: “...”

Anh ta ngồi xuống ghế, nắm tay cô nói: “Trần Trần, em đừng sợ, anh nghe nói Bệnh viện trung ương được xây ở trung tâm thành phố A, nằm ở vị trí trung tâm, bọn họ không dễ dàng xông vào đâu.”

Diệp Trần Trần: “...”

Cô rút tay mình ra, cầm tờ báo ở đầu giường đưa tới: “Thật ra tôi chỉ xem cái này.”

Tàn Không cúi đầu nhìn lướt qua, ba chữ Diệp Hồng Sinh đặc biệt to rõ ràng. Sắc mặt anh ta khẽ biến, dời mắt khỏi tấm hình.

Diệp Trần Trần ánh mắt lóe sáng, không nói gì nhìn anh ta.

“Tàn tiên sinh, xin phối hợp với chúng tôi.” Quý Triết Ngạn đứng phía sau anh ta, không có biểu hiện và động tác dư thừa nào, nhưng làm cho không ai có thể phản bác được khí thế.

Tàn Không mỉm khước môi, đứng lên khỏi ghế: “Trần Trần em hãy nghỉ ngơi cho tốt, chuyện đám người áo đen hãy giao cho anh.”

Diệp Trần Trần giật giật khóe miệng: “Vây cảm ơn nhiều.”

“Đừng khách sáo!” Tàn Không nở nụ cười, định cúi đầu hôn cô một cái, nhưng ánh mắt như kim đâm của bác sĩ Quý ở phía sau nên đành ngượng ngùng đi ra phòng bệnh.

Tàn Không chân trước vừa đi, Tôn Thiển lại đem canh gà đến, sau đó bị bác sĩ Quý lấy lý do tương tự mời ra ngoài. Tôn Thiển buông canh gà xuống, một bước đi ba bước quay đầu lại nhìn Diệp Trần Trần, như thể đang diễn một màn “mười dặm đưa tiễn”.

Diệp Trần Trần uống xong thuốc, dưới giám sát của bác sĩ Quý kéo chăn ngủ. Không biết là do tác dụng của thuốc hay là do ánh mắt sắc bén của bác sĩ Quý mà lần này Diệp Trần Trần ngủ rất nhanh.

Quý Triết Ngạn thấy cô đã ngủ, cầm lấy tờ báo đầu giường, dặn dò y tá: “Đừng đánh thức cô ấy, để tự cô ấy tỉnh lại, cố gắng cùng cô ấy tránh nói chuyện về vụ án này.”

“Đã biết, bác sĩ Quý.” Y tá gật đầu, chột dạ đáp. Quý Triết Ngạn không nói gì đi ra khỏi phòng bệnh, y tá sửa lại chăn cho Diệp Trần Trần rồi mới xoay người ra ngoài.

Lần này Diệp Trần Trần ngủ một giấc rất sâu, lúc tỉnh lại thời gian đã buổi trưa. Y tá đứng lúc đưa cơm tới, Diệp Trần Trần com nước xong xuôi lại muốn ra ngoài phơi nắng.

Trước đó xe lăn còn đặt ở trong phòng bệnh của cô, Diệp Trần Trần nhìn y tá thu dọn chén đĩa, dò hỏi: “Y tá Lưu, chút nữa có thể phiền cô đẩy tôi ra ngoài phơi nắng không?”

“Được, cô Diệp, xin cô chờ một chút.” Y tá mỉm cười với cô, đem đồ ra ngoài, Diệp Trần Trần dựa vào gối mềm, thoải mái híp híp mắt.

Chỉ chốc lát sau liền có tiếng bước chân vang lên, Diệp Trần Trần ngẩng đầu nhìn người tiến vào, nét mặt thoáng cái cứng đờ: “Bác, bác sĩ Quý.”

Cô phát hiện khi bác sĩ Quý tức giận đặc biệt uy nghiêm, giống y đúc chủ nhiệm lớp tiểu học của cô, dù cô không nhớ rõ chủ nhiệm lớp tiểu học là ai, nhưng cô cảm thấy chính là như vậy.

Quý Triết Ngạn gật gật đầu, xem như là chào hỏi: “Y tá Lưu còn chưa ăn cơm, tôi đẩy cô ra ngoài.”

“Vâng, được.”

Khi xuống đến vườn hoa, Diệp Trần Trần không yên tâm hỏi người phía sau: “Bác sĩ Quý anh ăn cơm chưa?”

Quý Triết Ngạn yên lặng một lát, mới nói: “Ăn.”

Diệp Trần Trần cau mày, mới vừa rồi dừng lại, sao cảm thấy như đang nói dối nhỉ? “Có thật không?”

“Thật.”

Được rồi. Diệp Trần Trần không nói nữa. Bác sĩ Quý cúi đầu nhìn cô một cái, hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Ngủ một giấc có tỉnh thần hơn rồi, à đúng rồi, bác sĩ Quý, những xanh xanh tím tím trên người tôi khi nào mới hết?”

Quý Triết Ngạn nói: “Qua vài ngày sẽ mờ đi, đừng lo lắng.”

Một bác gái xách túi trái cây đi ngang qua bọn họ, nghe thấy đoạn đối thoại này nhìn bọn họ có chút phức tạp, trước khi đi còn lắc đầu thì thầm: “Vật đổi sao dời, vật đổi sao dời..”

Diệp Trần Trần: “...”

Quý Triết Ngạn: “...”

Anh mỉm mỉm môi, bổ sung thêm: “Tôi nói là vết bầm.”

Diệp Trần Trần gật đầu: “Tôi cũng nói là vết bầm.”

... Vì vậy, bác gái bỏ nào cái gì?

[jc]

Diệp Trần Trần về mặt có chút mất tự nhiên, cô đang định tìm trong đầu chủ đề khác thì thấy hai người cảnh sát hỏi cung mình ngày hôm đó đi tới.

Hôm nay Tả Dịch cùng Lý Tín Nhiên đều mặc thường phục, cho nên đi trong bệnh viện cũng không có bệnh nhân nào vậy xem. Tả Dịch nhìn Quý Triết Ngạn và Diệp Trần Trần, cười nói: “Có vẻ tâm trạng hai người không tệ.”

Quý Triết Ngạn không lạnh không nhạt nói: “Phơi nắng nhiều giúp bệnh nhân mau hồi phục.”

Tả Dịch gật đầu từ chối cho ý kiến, Diệp Trần Trần ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh: “Cảnh sát Tả anh ăn cơm chưa?” Thường xuyên đến bệnh viện hỏi khẩu cung như vậy, cũng rất liều mạng.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Trần Trần, Tả Dịch cong khóe miệng nói: “Hôm nay tôi không phải tới lấy khẩu cung.”

Diệp Trần Trần trừng mắt nhìn, vừa định nói tiếp, chợt nghe Quý Triết Ngạn hỏi: “Cô rất thích hỏi người khác ăn cơm chưa à?”

Lời này rõ ràng là hỏi mình, Diệp Trần Trần ngẩn người đáp: “Cũng không phải, chẳng hạn như Tần Không, tôi càng muốn hỏi anh ta uống thuốc chưa.”

Quý Triết Ngạn: “...”

Tả Dịch cười một tiếng, nhìn về phía Diệp Trần Trần: “Về Tần Không, cô có ý kiến gì không?”

Tả Dịch khi không mặc cảnh phục nhìn gần gũi bình dị hơn chút, mặc dù ánh mắt vẫn như đao, nhưng cười lên lại rất dịu dàng. “Cảnh sát Tả, không phải anh nói hôm nay không tới hỏi khẩu cung sao?”

Tả Dịch hơi cong môi một cái: “Cô có thể xem như tán gẫu việc nhà.”

Diệp Trần Trần: “...”

Cô một chút cũng không muốn cùng một cảnh sát tán gẫu việc nhà.

[jc]

“Bác sĩ Quý!” Giọng nói giòn giã của một đứa trẻ đột nhiên vang lên ở phía đối diện, Diệp Trăn Trăn ngược mắt nhìn lên, một cô bé mặc váy chạy như bay đến.

“Dung Dung đừng chạy nhanh như vậy.” Một người phụ nữ trẻ đuổi theo ở phía sau, nhưng lời còn chưa nói hết, cô bé Dung Dung đã chạy tới trước mặt Quý Triết Ngan.

Chỉ có đầu gối Quý Triết Ngan cao như vậy, nói chuyện cũng thổi ra gió, khuôn mặt cô bé nhỏ nhắn nhưng cười rất ngọt ngào: “Anh ơi, ôm~”

“Dung Dung không được không lễ phép như vậy.” Người phụ nữ cuối cùng cũng đuổi tới, nhìn Quý Triết Ngan xin lỗi, “Ngại quá bác sĩ Quý, Dung Dung bị chúng tôi chiều hư.”

Quý Triết Ngan lắc lắc đầu, hỏi người phụ nữ: “Lại tới thăm ông cụ Trương?”

“Đúng vậy, Dung Dung ăm ỉ muốn đến.” Người phụ nữ cười cười, trước đó cô còn không biết tại sao nhóc con này lại hăng hái như vậy, hiện tại xem ra... Hóa ra không phải đến thăm ông nội mà là đến gặp bác sĩ Quý.

Dung Dung nhìn thấy bác sĩ Quý đẩy một nữ bệnh nhân, cũng xoay cái đầu nhỏ nhìn Diệp Trăn Trăn. Diệp Trăn Trăn mỉm cười với cô nhóc, Dung Dung lập tức cười tươi hơn: “Chào dì~”

Diệp Trăn Trăn: “...”

“Dì là bệnh nhân của anh sao?”

Vì sao bác sĩ Quý là anh mà cô lại là dì? Tại? Sao? Vậy?

Người phụ nữ một phen kéo Dung Dung, ngại ngùng nói với Diệp Trăn Trăn: “Dung Dung không hiểu chuyện, cô đừng để trong lòng.”

Diệp Trăn Trăn cười gượng hai tiếng, người phụ nữ liền ôm Dung Dung đi. Lý Tín Nhiên nhìn bóng lưng mẹ con bọn họ, có chút sâu xa nói: “Bác sĩ Quý anh rất được hoan nghênh.”

Quý Triết Ngan không trả lời, ngược lại Diệp Trăn Trăn nhìn không được: “Bác sĩ Quý, nghe nói năm nay anh 26?”

Quý Triết Ngan gật đầu: “Ừ.”

Diệp Trăn Trăn: “Tôi năm nay 21.”

Quý Triết Ngan nghĩ nghĩ, nói với cô: “Tôi cho rằng Dung Dung dựa vào giới tính để phân chia cách gọi, chứ không phải tuổi tác.”

“Ý anh là gì?”

“Đàn ông đều là anh, phụ nữ đều là dì.”

Diệp Trăn Trăn: “...”

Cô cảm thấy cần nên hoàn thiện một chút, chẳng hạn như đàn ông đẹp trai và không đẹp trai.

Lý Tín Nhiên búng tỉnh đại ngộ: “Giống như đàn ông ở cổ đại đều gọi là công tử?”

Diệp Trăn Trăn giật giật khoe miệng: “Coi như ở cổ đại, nhưng không phải mỗi một người đàn ông đều gọi là công tử. Cô nhìn sang Quý Triết Ngan và Tả Dịch, “Hai người bọn họ có thể, còn anh, thường được gọi là hảo hán hoặc là tráng sĩ.”

Lý Tín Nhiên: “...”

Anh quay đầu nhìn Tả Dịch, ánh mắt cực kỳ vô tội: “Sếp, cô ấy có tính là tấn công cảnh sát không?”

Tả Dịch lắc lắc đầu: “Tôi cảm thấy cô ấy nói rất có đạo lý.”

Lý Tín Nhiên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xuất viện

Editor: Jingcao

Diệp Trần Trần ở bệnh viện ở một lần liền mười ngày, thời gian đó Tả Dịch đến bệnh viện vài lần, nhưng Diệp Trần Trần cái gì cũng không nhớ được, hung khí vẫn chưa tìm được, manh mối có được đều bị gián đoạn, vụ án tựa hồ đi vào bế tắc.

Mặc dù tình tiết vụ án không tiến triển chút nào, nhưng cơ thể Diệp Trần Trần dưới sự chăm sóc cẩn thận của bác sĩ Quý và y tá Lưu đã hồi phục rất tốt.

Bác sĩ Quý mỗi ngày đều sẽ đẩy Diệp Trần Trần đi dạo trong vườn hoa nửa giờ, chuyện này thoát cái trở thành chủ đề nóng nhất trong lúc ăn cơm của các y tá. Bác sĩ Quý mỗi ngày có bao nhiêu bận rộn các cô đều biết rõ, nhưng anh vẫn dành chút thời gian để đẩy bệnh nhân ra ngoài tản bộ, thật sự là quá chuyên nghiệp quá có y đức!

Bác sĩ nam bên cạnh nghe thấy, rất khinh thường bày tỏ còn không phải bởi vì bác sĩ Quý coi trọng gia sản hơn một tỉ của người ta sao, sao không thấy anh ta đối với bệnh nhân khác cũng chuyên nghiệp như vậy?

Sau đó anh ta bị tập thể các y tá đuổi khỏi nhà ăn nhân viên.

Tôn Thiển và Tần Không cũng kiên trì mỗi ngày đến bệnh viện thăm bệnh, đặc biệt là Tần Không, hận không thể thêm một giường ngay bên cạnh giường bệnh Diệp Trần Trần, chính mình nằm trên đó.

Trong lòng Diệp Trần Trần đối với hai người bọn họ đều có nghi ngờ, nên khi ở chung cùng bọn họ luôn luôn giữ đúng khoảng cách. Cho đến ngày nằm viện thứ mười, Tôn Thiển cuối cùng cũng đưa ra ý kiến xuất viện với Quý Triết Ngạn: “Bác sĩ Quý, hiện tại bệnh tình Trần Trần và tình hình trong nhà về cơ bản đã ổn định, Diệp gia cũng có bác sĩ gia đình chuyên biệt, như vậy cũng có thể thuận lợi chăm sóc.”

Quý Triết Ngạn suy nghĩ một chút, không phản đối: “Có thể, ngày mai bà có thể đến làm thủ tục xuất viện, nhưng mà Diệp Trần Trần cần phải đứng giờ đến bệnh viện tái khám.”

“Được.” Tôn Thiển rõ ràng rất cao hứng, bà dọn dẹp chén canh trên bàn xong, ngẩng đầu nói với Diệp Trần Trần, “Trần Trần, ngày mai mẹ tới đón con, đêm nay con nghỉ ngơi cho tốt.”

Diệp Trần Trần có chút phản ứng không kịp, nhưng thấy Tôn Thiển biểu cảm vui vẻ ra mặt, cô vẫn gật đầu một cái.

Trên thực tế, người này không muốn đến bệnh viện, phải không? Mỗi ngày mang theo canh đến thăm cô, thật sự là làm khó vị phu nhân nhà giàu này.

Chờ cho đến khi Tôn Thiển rời khỏi phòng bệnh, Diệp Trần Trần mới nhìn về Quý Triết Ngạn đang đứng ở một bên. Sau khi xuất viện, cô sẽ không được gặp lại bác sĩ Quý, phải không?

Chỉ cần suy nghĩ như vậy, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Cô xoa xoa chóp mũi có chút cay cay, gờ tay che trán mình, đáng thương tội nghiệp nhìn Quý Triết Ngạn: “Bác sĩ Quý, tôi đột nhiên cảm thấy đầu hơi đau.”

Quý Triết Ngạn đi tới, sờ sờ cái trán của cô, lại đẩy tóc cô ra xem xét miệng vết thương: “Không có gì, chỉ là tạm thời thôi.”

Diệp Trần Trần lại ôm ngực: “Bác sĩ Quý, hình như tôi cũng đau ở đây.”

Quý Triết Ngạn ngẩng người, y tá bên cạnh không nhịn được bật cười. Cô cuộc năm xu Diệp tiểu thư này coi trọng bác sĩ Quý.

Diệp Trần Trần bị y tá cười mặt có chút đỏ lên, thực ra cô không phải là một người phóng khoáng như vậy, nhưng mà có câu nói rất đúng, lúc nên xuất thủ liền xuất thủ, lúc này cô không dừng cảm, về sau muốn dừng cảm cũng không có cơ hội.

Quý Triết Ngạn rút tay mình về, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt như mọi khi: “Không thoải mái thì ngủ.”

Diệp Trần Trần không sòng lọng: “Thật sự không cần phải ở lại quan sát thêm vài ngày à?”

“Bệnh nhân đã có thể xuất viện chúng tôi không kiến nghị tiếp tục ở lại bệnh viện, hơn nữa Diệp gia còn có bác sĩ gia đình, chúng tôi hy vọng rằng nguồn lực của bệnh viện để lại cho các bệnh nhân cần thiết hơn.”

Diệp Trần Trần: “...”

Đây là nói cho cô biết không cần cùng bệnh nhân khác cướp giường ngủ? Đáng giận nhất chính là cô cảm thấy anh nói rất có lý, cô không phản bác được.

Diệp Trần Trần ngại tiếp tục lãng phí tài nguyên bệnh viện, cô cúi đầu, ồ một tiếng thật nhỏ.

Quý Triết Ngạn thấy cô đáng yêu cúi đầu ủ rũ, mở miệng bổ sung thêm: “Nhưng mà nếu cô có vấn đề gì, có thể tùy thời đến bệnh viện tìm tôi.”

Ánh mắt Diệp Trần Trần sáng lên, cô đã thăm dò giờ làm việc của bác sĩ Quý từ lâu, tuy anh chỉ trực ban vào thứ hai tư sáu hàng tuần, nhưng hình như bác sĩ Quý mỗi ngày đều ở bệnh viện.

Vậy cô có thể mỗi ngày đến bệnh viện tìm bác sĩ Quý... tái khám?

Không nhận được ở trong lòng cười hai tiếng, Diệp Trần Trần ngẩng đầu lên, mong đợi nhìn bác sĩ Quý: “Vậy bao lâu tôi có thể đến tái khám?”

Quý Triết Ngan nghĩ nghĩ, nói: “Mỗi sáng thứ năm.”

Diệp Trần Trần nhú nhú hai hàng chân mày: “Tôi cho rằng thường đến tái khám sẽ đảm bảo chắc chắn hơn.”

Y tá bên cạnh lại không nhận được nở nụ cười, nhưng lần này bác sĩ Quý không từ chối nữa: “Vậy mỗi thứ hai và thứ năm tới đây.”

“Tốt quá, cảm ơn bác sĩ Quý!” Mặc dù chỉ nhiều hơn một ngày, nhưng Diệp Trần Trần cảm thấy mình đã chiếm được một cái thiên đại tiện nghi (vô cùng tiện nghi).

Bác sĩ Quý ghi lại nhiệt độ của Diệp Trần Trần xong, liền cùng y tá ra ngoài. Uống thuốc xong luôn luôn buồn ngủ, Diệp Trần Trần định ngủ tiếp một lúc nữa, cửa phòng lại bị gõ.

Đã qua giờ thăm bệnh, lúc này còn có thể gõ phòng bệnh, ngoài bác sĩ và y tá, Diệp Trần Trần chỉ có thể nghĩ đến anh chàng cảnh sát khó dây dưa kia.

“Mời vào.” Từ trên giường ngồi dậy, Diệp Trần Trần sửa sang lại quần áo đầu tóc của mình, một người đàn ông cao lớn đi vào.

Quả nhiên là Tà Dịch.

Hôm nay Tà Dịch vẫn như cũ không mặc cảnh phục, hơn nữa cái đuôi nhỏ luôn luôn theo bên cạnh anh cũng không thấy.

“Cảnh sát Tà, có chuyện gì sao?” Trải qua khoảng thời gian ở chung này, Diệp Trần Trần đối mặt với Tà Dịch không còn khiếp đảm như khi mới gặp nữa.

Tà Dịch đi đến trước giường bệnh, cũng không có ngồi xuống, miệng treo một nụ cười nhẹ nhàng thông thường: “Tôi nghe bác sĩ Quý nói ngày mai cô muốn xuất viện?”

Diệp Trần Trần mím môi, những cảnh sát này mũi so với chó săn còn nhạy bén hơn ah. Cô gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Tà Dịch lấy trong túi áo ra tờ giấy stick, viết một chuỗi con số ở trên, xé ra rồi đưa cho Diệp Trần Trần: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu cô nhớ đến cái gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi. Mặt khác, nếu gặp được bất kỳ nguy hiểm nào, cũng có thể gọi số này, tuyệt đối tốt hơn so với 110.”

Diệp Trần Trần ngẩn ngơ, nhìn tờ giấy ghi chú trước mặt, đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn, nếu có bất kỳ phát hiện gì, tôi sẽ liên lạc với anh.”

Tà Dịch gật đầu, nói tiếp: “Diệp tiểu thư, đừng quá tin tưởng người bên cạnh mình, cho dù là người thân hay vị hôn phu.”

Tay cầm giấy stick dừng một chút, sau đó đem nó xếp vào cất: “Đây là lời khuyên anh dành cho tôi sao?”

“Đây chỉ là kiến nghị.” Tà Dịch hơi cong môi, “Lời nói của bọn họ, cô tốt nhất không nên tin tất cả.”

“Tôi đã biết, cảm ơn cảnh sát Tà.” Ngay cả khi anh không nói cô cũng hoài nghi bọn họ, chỉ là bây giờ ngay cả Tà Dịch cũng nói như vậy, cô phải đại biểu rằng đích thực bọn họ có hiềm nghi?

“Được rồi, tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa.” Tà Dịch cất đi giấy stick, xoay người rời khỏi phòng bệnh. Diệp Trần Trần cầm lấy tờ giấy anh mới đưa, chữ viết phía trên rõ ràng và mạnh mẽ, giống như tác phong của anh.

Mặc dù trước đó không có ai biểu lộ, nhưng kỳ thực tâm lý Diệp Trần Trần vẫn sợ hãi, dù sao mình có khả năng nhìn thấy hung thủ, cảm giác này cũng không khác gì khi tùy thời đều gặp nguy hiểm. Hiện tại có số điện thoại này, cô lập tức yên tâm hơn nhiều, đối với năng lực phá án của cảnh sát Tà, cô rất tin tưởng.

Cô nhìn chuỗi con số trên giấy, đến khi thuộc lòng tất cả mới nằm xuống giường.

Sau khi ăn trưa, Bác sĩ Quý vẫn như thường ngày đẩy cô ra ngoài phơi nắng, Diệp Trần Trần hiếm khi trầm mặc cả một đường, cô đột nhiên phát hiện, cô sợ đi không nghĩ đến xuất viện, một mặt bởi vì luyến tiếc Bác sĩ Quý, mặt khác, chính là vì chính mình đang trốn tránh.

Cho tới nay, cô xem bệnh viện như một nơi tránh gió, tất cả chuyện liên quan đến án mạng đều bị Bác sĩ Quý chặn bên ngoài phòng bệnh, mỗi ngày cô chỉ cần ngoan ngoãn ăn cơm ngủ phơi nắng, cuộc sống so với đường lão càng thoải mái.

Nhưng bắt đầu từ ngày mai mọi thứ sẽ khác, sau khi trở về Diệp gia, cô phải tự mình đối mặt với hết thảy.

Nếu nói trong lòng cô không có một chút bất an chắc chắn là giả, thế giới này đối với cô quá xa lạ, cha mẹ đều đã qua đời, ông ngoại bị người sát hại,

bản thân mình cũng bị đẩy xuống lầu, người hiềm nghi lại là cậu mợ và chồng chưa cưới của mình.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, sau khi xuất viện nhớ chăm sóc tốt cho chính mình, có chuyện gì có thể đến bệnh viện tìm tôi.” Giọng nói của Quý Triết Ngạn đột nhiên truyền tới từ phía sau, Diệp Trần Trần ngẩn người, lại có chút cay mũi.

Khoảng thời gian này Bác sĩ Quý chăm sóc cô đã sớm vượt qua sự chăm sóc của bác sĩ dành cho bệnh nhân. Ngay cả cảnh sát Tà cũng luôn luôn đến bệnh viện, cũng bởi vì uy hiếp tội phạm sao?

“Bác sĩ Quý anh hãy yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân.” Y tá Lưu trước đó đã giới thiệu một loại bình xịt hơi cay, tuy không có lực sát thương cao, nhưng trong lúc nguy cấp cũng có thể dùng. Cô chợt cảm thấy có chút mỉa mai, so với người thân của mình, thì bác sĩ và y tá trong bệnh viện càng đáng tin cậy hơn.

Quý Triết Ngạn lên tiếng, đẩy cô đến bể phun nước nhỏ bên cạnh: “Mặc dù tôi không thể nào thích con người Tà Dịch, nhưng anh ta là một cảnh sát ưu tú, nếu gặp phải nguy hiểm, trước tiên nên liên hệ anh ta.”

Diệp Trần Trần hơi sững sờ, cô nhớ vừa rồi quả thực cảnh sát Tà nói Bác sĩ Quý nói với anh ta cô xuất viện.

Mất tự nhiên mím mím môi, tim Diệp Trần Trần lại đập nhanh hơn. Bác sĩ Quý chăm sóc bệnh nhân là cô đây có lẽ còn nhiều hơn cô tưởng tượng.

Trong lòng hiện lên một chút ngọt ngào, Diệp Trần Trần nói không suy nghĩ: “Bác sĩ Quý, tôi sẽ nhớ anh.”

Quý Triết Ngạn trầm mặc một lát, mới nói: “Tôi ngược lại hi vọng sẽ không bao giờ nhìn thấy cô trong bệnh viện.”

Khi nói lời này ánh mắt trời trùng hợp chiếu lên gương mặt anh, dường như cả người đều được thấp sáng lên trong nháy mắt. Diệp Trần Trần chợt nhớ ra ngày đó mình vừa tỉnh lại, ánh mặt trời chiếu vào người anh như thế này, rục rịch đến mức cô không mở mắt được.

Diệp Trần Trần vui đầu, ở trong lòng oán trách mình. Diệp Trần Trần! Đây là phú bà có hơn mấy tỉ! Làm thế nào mà ở trước mặt Bác sĩ Quý liền trở nên túng như vậy! Diệp Trần Trần, ngừng đầu lên!

Nhưng cô vẫn không dám nhìn Quý Triết Ngạn, cô thậm chí không dám để cho anh nhìn thấy sự yếu mềm trong mắt mình.

Cô nhìn chằm chằm cái bóng dưới đất một lúc, chợt nghe Bác sĩ Quý ở bên cạnh nói: “Chúng ta trở về thôi.”

“Ừ, được.” Diệp Trần Trần gật đầu.

Chỉ là sau này, sẽ không có ai đẩy cô đi dạo vườn hoa như vậy nữa, phải không?

Sáng sớm hôm sau, Tôn Thiên đến bệnh viện đón cô xuất viện, còn mang đến một chiếc váy màu hồng phấn. Diệp Trần Trần không biết phong cách ăn mặc trước kia của mình, nhưng mà ren trắng cùng nơ bướm thật to bên hông, làm cho cô hơi có chương ngại tâm lý.

Có điều sau khi mặc vào không ngờ lại vừa người, cả người nhìn qua giống như một nàng công chúa ngủ say vừa tỉnh dậy.

Y tá bên cạnh oa một tiếng, hâm mộ lấy tay sờ nơ con bướm trên eo cô: “Tôi đã nhìn thấy bộ quần áo này trên tạp chí, là bộ sưu tập mới nhất của Bunny, mỗi một món đều là độc nhất vô nhị.”

Diệp Trần Trần không hiểu những thứ này lắm, mặc dù kiến thức về những đồ vật thông thường cô vẫn còn nhớ một ít, nhưng xa xỉ phẩm hiển nhiên không nằm ở trong phạm vi này: “Phải vậy không?”

“Đúng vậy!” Y tá nặng nề gật đầu, “Cô có biết «TOMATO» không? Kỳ trước chính là làm số đặc biệt của Bunny, món rẻ nhất cũng mất một năm tiền lương của tôi.”

Diệp Trần Trần tính toán một chút trong lòng, cái váy này đến năm sáu vạn?

Cô cảm thấy lát nữa cô phải đi cho cẩn thận, ngàn vạn lần chớ đem ren làm rách.

Y tá Lưu bên cạnh hâm mộ một hồi, thuận tay đưa một món đồ cho cô: “Đây là bình xịt hơi cay tôi nói với cô lần trước, dùng tốt lắm, cô giữ phòng thân đi.”

Diệp Trần Trần nhìn cái bình trong tay Lưu y tá, hơi cảm động: “Cảm ơn.”

“Không có gì, không có gì.” Y tá Lưu cười, “Trực tiếp nhấn nơi này là được, nhắm ngay mắt phun, bảo đảm đặc biệt đau.”

Diệp Trần Trần cười đem bình xịt cất vào túi, y tá Lưu lại cầm một cái túi ni lông tới: “Diệp tiểu thư, đây là đồ trang sức lấy từ trên người cô xuống hôm phẫu thuật, cô nhìn thử xem.”

“Được, cảm ơn.” Diệp Trần Trần nhận túi ni lông, bên trong chứa một đôi bông tai và một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này cô đã nhìn thấy ở trên tay Tần Không, cô nghĩ một chút, lấy nhẫn ra.

Thợ làm chiếc nhẫn vô cùng tinh tế, mặt trong còn khắc hai chữ cái tiếng Anh, tuy đã trải qua thiết kế đặc thù nhưng có thể nhận ra là Q và K.

Hắn là Tần Không (Qín Kōng) viết tắt.

Diệp Trần Trần thử đeo nhẫn ở ngón giữa, kích cỡ vừa vặn, xem ra quả thật là nhẫn của cô.

Cô nhìn tay mình một lúc, đem nhẫn tháo xuống, cùng nhau bỏ vào trong bao.

Trên hành lang truyền tới một loạt tiếng bước chân, Bác sĩ Quý ngược sáng xuất hiện ở cửa, Tôn Thiển và Tần Không đi theo phía sau.

Tôn Thiển vừa vào cửa ánh mắt liền sáng, anh ta bước nhanh bên người Diệp Trần Trần, muốn ôm cô, nhưng bị Diệp Trần Trần né tránh. Tần Không vô cùng đau lòng, tủi thân nhìn cô: “Trần Trần, rõ ràng trước kia em rất thích anh ôm em”

Diệp Trần Trần giật giật khoe miệng, nhìn về Tôn Thiển ở một bên: “Mợ, thủ tục xong rồi à?”

“Đã xong, chúng ta đi thôi, để mợ giúp con cầm túi.” Tôn Thiển vô cùng tích cực đi tới, cầm túi Diệp Trần Trần liền đi ra ngoài. Tần Không vội vàng đuổi theo: “Chờ anh nữa!”

Diệp Trần Trần tới bên cạnh Quý Triết Ngạn, nhìn anh hồi lâu mới nói: “Bác sĩ Quý, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Y tá Lưu có chút 囧, chỉ là xuất viện thôi mà, bầu không khí sinh lý từ biệt này là xảy ra chuyện gì?

Diệp Trần Trần đi xuống lầu, dưới lầu đậu một chiếc xe hơi màu đen, Tôn Thiển và Tần Không đang đứng cạnh xe. Lúc cô xuất hiện ở cửa, cửa xe cũng “ầm” một tiếng mở ra, một người đàn ông mặc vest đen từ trên xe bước xuống.

“Tiểu thư, chúc mừng đã ra viện.” Người đàn ông khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, có lẽ là tài xế Diệp gia, giọng điệu cùng động tác vô cùng cung kính.

Diệp Trần Trần không nhớ rõ anh ta là ai, chỉ có thể mỉm cười gật đầu với anh ta. Tài xế giúp cô mở cửa xe, cô nhìn lên tòa nhà bệnh viện, suy sụp leo lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Diệp gia

Editor: Jingcao

Xe hơi một đường thẳng suốt chạy đến một khu rừng núi hoang vắng, cuối cùng ngừng lại trước một biệt thự.

Tài xế giúp họ mở cửa xe, Tôn Thiển vẫn cầm túi của Diệp Trần Trần, đỡ cô từ trên xe xuống: “Trần Trần, nơi này chính là Diệp gia, con từ nhỏ đến lớn đều ở đây, có ấn tượng gì không?”

Khi nói những lời này bà luôn quan sát nét mặt Diệp Trần Trần, dường như muốn nhìn ra một chút gì đó từ trên mặt cô, nhưng tiếc là Diệp Trần Trần mặt không thay đổi nhìn chằm chằm biệt thự thật phong cách trước mặt: “Không có.”

Phía sau truyền tới hai tiếng còi xe, Diệp Trần Trần quay đầu lại, xe thể thao của Tần Không đang xuyên qua vườn hoa, chạy đến hướng bọn họ.

Tôn Thiển không để ý đến Tần Không, trực tiếp đến cửa bấm chuông. Diệp Trần Trần không biểu hiện đi theo sau bà, khoảng thời gian nằm viện cô đã nhìn ra được, Tôn Thiển và Tần Không đều nhìn đối phương không vừa mắt.

Tần Không dừng xe ở cửa, liền đi đến bên người Diệp Trần Trần, còn mỉm cười với cô. Diệp Trần Trần cũng học theo anh ta cười cười, cửa được người bên trong mở ra. Mở cửa là một bác gái bốn mươi năm mươi tuổi, khi nhìn thấy Diệp Trần Trần, đáy mắt bình thản rõ ràng hiện lên tia thay đổi: “Tiểu thư.”

Bà cung kính gọi một tiếng, Diệp Trần Trần xấu hổ cười với bà: “Chào thím.”

Tôn Thiển vô cùng thân thiết kéo Diệp Trần Trần đi vào nhà: “Đây là thím Chu, làm ở Diệp gia đã 25 năm.” Thím Chu nghe thấy lời này, nhìn thoáng qua bóng lưng của hai người, đóng cửa lại.

Người đàn ông trong phòng khách nghe thấy tiếng động ở cửa, buông tờ báo trong tay đứng lên. Tần Không luôn ở bên tai Diệp Trần Trần lú lú, Diệp Trần Trần nhìn xung quanh, lúc vào phòng khách thấy một người đàn ông mặc tây trang màu xám đứng trước sofa.

“Khang Bình tôi đã đón Trần Trần về rồi.” Tôn Thiển cười với người đàn ông, sau đó đưa túi trong tay cho thím Chu, “Thím đem đồ cất về phòng giúp Trần Trần.”

“Vâng.” Thím Chu nhận lấy túi trong tay Tôn Thiển, xoay người lên tầng hai. Diệp Trần Trần thuận theo nhìn về cầu thang dẫn lên tầng hai, cô cau mày, vô ý thức đi theo.

“Trần Trần!” Diệp Khang Bình ở phía sau gọi cô, ông ta đi đến trước mặt Diệp Trần Trần, chặn đường đi của cô, “Con còn nhớ cậu không?”

Diệp Trần Trần nhìn chằm chằm vào ông ta, lắc đầu: “Không nhớ.”

Diệp Khang Bình không nói chuyện, chỉ là một mực nhìn cô, Diệp Trần Trần chân mày càng nhíu chặt, ngày đó cô vừa tỉnh lại Tả Dịch cũng nhìn cô như vậy.

“Cậu.”

Giọng Diệp Trần Trần không lớn, nhưng âm vang mạnh mẽ. Cuối cùng Diệp Khang Bình thu ánh mắt lại, cười với cô: “Không sao cả, ngày nào đó sẽ nhớ lại.” Đúng rồi, phòng con ở tầng hai, để mẹ dẫn con lên nhìn đi.”

“Không cần đâu, tự con đi là được rồi.” Diệp Trần Trần gật đầu với họ, liền đi theo sau lưng thím Chu lên lầu. Tần Không nắm lấy cổ tay cô, căng thẳng nhìn cô: “Đợi một chút! Hay là để anh đi lên xem thử, lỡ như bên trên có người mai phục thì sao?”

Diệp Trần Trần nhìn anh, chân thành hỏi: “Nếu bên trên thật sự có người mai phục, anh có thể làm được gì?”

Tần Không vò vò mái tóc quăn, trên mặt còn hiện ra một chút tự hào: “Ít nhất em nghe thấy tiếng anh kêu thảm thiết, có thể nhanh chạy trốn.”

Diệp Trần Trần mím môi, giọng điệu so với vừa rồi càng thành tâm hơn: “Tin tôi đi, bọn chúng sẽ làm cho anh ngay cả tiếng hét cũng không có.”

Tần Không: “...”

Thấy anh ta cuối cùng cũng yên tĩnh, Diệp Trần Trần lần nữa nhấc chân đi lên lầu. Đi đến đầu cầu thang cô không nhịn được nhìn hơn hai lần.

Diệp gia được quét dọn rất sạch sẽ, một chút cũng không nhìn ra được đã từng xảy ra một vụ án mạng. Diệp Trần Trần bước lên cầu thang lên tầng hai, sau đó dừng lại ở phòng thứ hai trong hành lang.

“Tiểu thư.” Thím Chu thấy cô đứng trước cửa phòng, lễ phép gọi một tiếng. Diệp Trần Trần gật gật đầu, xem căn phòng được trang trí rất mơ mộng.

Không sai, thật sự là mơ mộng, cả căn phòng đều được sơn thành màu hồng, thậm chí cả chiếc giường lớn kia cũng là hồng nhạt, như phản chiếu lên bộ quần áo bản thân đang mặc vô cùng rõ ràng.

Thiếu nữ như vậy, khiến Diệp Trần Trần trong khoảng thời gian ngắn có chút không chịu nổi.

Trong phòng có một tủ quần áo thật lớn, đặc biệt dễ thấy, cũng là màu hồng phấn. Diệp Trần Trần đi đến trước tủ, mở một cánh cửa ra nhìn, bên trong cũng không phải là quần áo, mà là từng hàng giày. Các loại giày sandal cao gót đủ loại màu sắc cùng kiểu dáng nằm ngay ngắn chỉnh tề bên trong, đặc điểm chung chính là phong cách vô cùng nữ tính và công chúa. Cô lại mở cửa khác nhìn, bên trong tất cả đều là quần áo xuân thu, không có cái nào là không kèm theo ren.

Cô suy sụp đóng lại cửa tủ, cô phát hiện cô quả nhiên vẫn chưa hiểu rõ chính mình.

Bên kia phòng là giá sách, Diệp Trần Trần đi qua, hi vọng rằng mình không nhìn thấy truyện cổ tích Andersen.

Trên giá sách phần lớn là sách chuyên ngành, đều liên quan tới tài chính, còn có vài cuốn bản gốc tiếng Anh. Diệp Trần Trần tò mò cầm lật ra xem, sau đó chán nản trả về.

Trước kia cô thật sự đọc loại sách 'khoa học viễn tưởng' này sao?

Cô quả thực cảm thấy nỗ lực chính mình.

Ánh mắt tiếp tục nhìn trên giá sách, Diệp Trần Trần vui mừng cuối cùng cũng phát hiện mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Cô lấy ra lật vài trang, phát hiện đây là hệ liệt tiểu thuyết của cùng một tác giả, cái tên cũng khá thú vị, gọi là «Tiểu nhị lang ngủ say».

“Tiểu thư, đồ tôi đã giúp cô sửa sang lại, cô muốn ở trong phòng nghỉ ngơi, hay là muốn làm quen với hoàn cảnh xung quanh một chút?”

Giọng nói của thím Chu kéo lại sự chú ý của cô. Diệp Trần Trần đem cuốn sách trong tay trả về chỗ cũ, đến trước mặt thím Chu nói: “Tôi muốn đi nhìn xung quanh.”

“Được.” Thím Chu nói xong liền đi trước dẫn đường. Diệp Trần Trần theo sau lưng bà bước tới hành lang.

“Đây là phòng của phu nhân và tiên sinh, sau khi bọn họ qua đời, vẫn luôn để trống. Còn đây là phòng của lão gia và lão phu nhân, sau này lão phu nhân qua đời, chỉ có một mình lão gia ở bên trong. Đối diện là thư phòng.” Thím Chu vừa đi vừa giới thiệu với cô, Diệp Trần Trần nghe trong lòng liền có chút khó chịu, ngôi nhà lớn như vậy, trống một phòng lại thêm một phòng.

“Thím Chu, cha mẹ tôi sao lại qua đời?”

Thím Chu dừng bước, xoay người lại nói với cô: “Sáu năm trước, phu nhân cùng tiên sinh dẫn theo cô đi thành phố D du lịch, khi trở về không may gặp tai nạn xe.”

Diệp Trần Trần mím môi, lại nói: “Tôi nghe nói tôi bị mất trí nhớ trong lần tai nạn xe đó.”

“Đừng.” Thím Chu nói tới đây tạm dừng một chút, giống như nhớ đến chuyện đau buồn, “Phu nhân là con gái út lão gia thương yêu nhất, cô khó mà tưởng tượng được chuyện thông khổ của người đầu bạc tiễn người đầu xanh. May mắn cô không có việc gì, tuy rằng mất trí nhớ, nhưng cô còn sống chính là chuyện vui mừng nhất của lão gia.”

Từ lúc Diệp Trần Trần mất trí nhớ đến giờ, đây là lần đầu tiên bởi vì cái chết của Diệp Hồng Sinh mà bị thương, đối với ông ngoại cô tựa như mới biết này, khi còn sống nhất định vô cùng yêu thương cô cho nên mới đem tất cả tài sản để lại cho mình.

Cô lại hỏi: “Bà ngoại tôi thì sao?”

“Aiz.” Thím Chu thở dài, dường như cảm thấy ông trời không phúc hậu, tuy rằng Diệp gia rất giàu có, nhưng lại để cho bọn họ lần lượt chịu đựng nỗi bi thương khi người thân qua đời. “Lão phu nhân qua đời lúc đó tôi còn chưa có đến Diệp gia, nhưng nghe lão gia nhắc tới sau khi bà sinh phu nhân, cơ thể đã không được tốt, khi phu nhân 15 tuổi liền bệnh qua đời.”

Diệp Trần Trần gật đầu, không nói nữa.

“Tiểu thư, tôi dẫn cô đến vườn hoa nhìn thử.” Thím Chu đi tới, đề nghị với Diệp Trần Trần.

“Được.” Diệp Trần Trần đồng ý, cùng bà xuống lầu. Tàn Không không còn ở dưới nhà, Tôn Thiên cùng Diệp Khang Bình đang ngồi trên ghế sofa nói gì đó, thấy Diệp Trần Trần đi xuống đồng thời im lặng.

Diệp Trần Trần làm như không thấy, gật đầu với bọn họ: “Cậu, mợ, Tàn Không đâu?”

“Nó đã về, ta đã nói thẳng nhóc đó không đáng tin cậy, cũng không biết tại sao...”

“Khang Bình.” Tôn Thiên kéo cánh tay Diệp Khang Bình, cắt ngang lời ông ta. Diệp Khang Bình nhìn Diệp Trần Trần, cười gượng hai tiếng nói: “Trần Trần, có chuyện gì sao?”

Diệp Trần Trần cười cười: “Không có gì, thím Chu đưa con đi xem vườn hoa.”

“Ồ, vậy mau đi đi.” Diệp Khang Bình híp mắt cười, chỉ chỉ cửa.

Diệp Trần Trần theo thím Chu ra ngoài, cô quay lại nhìn phòng khách: “Thím Chu, cậu mợ và tôi luôn ở cùng nhau sao?” Vừa rồi nghe thím Chu giới thiệu, cũng không nhìn thấy phòng nào là của bọn họ.

Quả nhiên thím Chu lắc đầu: “Không phải, lão gia có ba người con, chỉ có phu nhân ở cùng, ngay cả khi sau này kết hôn cũng không chuyển ra ngoài. Sau khi phu nhân và tiên sinh qua đời, chỉ còn lại cô và lão gia ở nơi này.”

Diệp Trần Trần nói: “Vậy tại sao cậu và mợ lại một mực ở đây?”

Thím Chu im lặng một lát mới nói: “Sau khi lão gia gặp chuyện không may, bọn họ liền chuyển vào, mặc dù tôi ngây người ở Diệp gia hai mươi mấy năm, nhưng từ đầu đến cuối chỉ là người làm, cũng không thể đuổi bọn họ ra ngoài.”

Diệp Trần Trần nhú mày, cô luôn cảm thấy rằng cậu và mợ thay vì nói đến chăm sóc cô, càng giống như đến để giám thị cô vậy.

“Thím Chu, tôi và Tàn Không tại sao lại đính hôn?”

Thím Chu nói: “Lão gia cùng Tàn lão gia là bạn tốt, cuộc hôn nhân này là hai người bọn họ quyết định. Sau khi phu nhân qua đời, lão gia không yên lòng chính là cô, ông ấy biết Tàn tiên sinh luôn theo đuổi cô, cho nên khi Tàn lão gia nhắc đến chuyện này, ông ấy liền thuận nước đẩy thuyền đáp ứng.”

Diệp Trần Trần nhăn nhó, cho dù không yên lòng, cũng không thể tùy tiện đem cô giao phó cho người khác chứ, chuyện này xét đến cùng cũng là vì ông ngoại không có cách nào từ chối thỉnh cầu của ông bạn già phải không? “Vậy tôi và Tàn Không quan hệ tốt sao?”

Thím Chu rõ ràng do dự một chút: “Theo tôi thì không phải là rất tốt.” Dừng một lát lại bổ sung thêm, “Có điều tình cảm có thể bồi dưỡng.”

Diệp Trần Trần nhớ tới sáng hôm nay Tàn Không nói với cô rằng cô rất thích anh ta ôm. Cô nở nụ cười nhàn nhạt, xem ra cảnh sát Tà nói không sai, lời của bọn họ không thể tin tất cả.

“Tiểu thư, cô xuất viện rồi.” Một người đàn ông mặc bộ đồ làm vườn từ vườn hoa đi ra, trên vai còn khiêng một cái thang gấp màu trắng.

“Đây là Vương Nhị Cầu, phụ trách chăm sóc vườn hoa, bình thường cũng làm một số việc nặng nhọc trong nhà.” Thím Chu giới thiệu.

Diệp Trần Trần mỉm cười với anh ta: “Chào anh.”

Vương Nhị Cầu buông cái thang trong tay, tò mò quan sát Diệp Trần Trần mấy lần: “Tiểu thư, cô thật sự lại mất trí nhớ hả?”

Anh ta vừa nói xong, thím Chu liền tròn mắt nhìn, anh ta vội vã cười nói: “Tiểu thư, tôi là Vương Nhị Cầu, cô có thể gọi tôi là Nhị Cầu hoặc là Vương Tiểu Nhị.”

Vương Tiểu Nhị? Diệp Trần Trần nhớ tới quyển «Tiểu Nhị Lang ngủ say» trên giá sách, anh ta sẽ không phải là nam chính trong cuốn sách chứ?

Vương Nhị Cầu cùng Diệp Trần Trần chào hỏi xong lại đi làm việc của mình, Diệp Trần Trần đi theo thím Chu dạo một vòng trong vườn hoa, liền trở về phòng.

Tôn Thiển thấy hai người đi vào, nhiệt tình chào đón, bộ dáng giống như nữ chủ nhân: “Trần Trần, buổi trưa con muốn ăn gì, mợ làm cho con.”

Diệp Trần Trần nhìn bà: “Con muốn ăn... một cân hoành thánh.” (một cân=1/2kg)

Tôn Thiển: “...”

Cuối cùng vẫn là thím Chu làm cơm trưa, do Diệp Trần Trần mới xuất viện không thích hợp ăn đồ quá béo, cho nên cơm trưa cũng thanh đạm.

Diệp Trần Trần cơm nước xong liền lên lầu ngủ, mặc dù giường màu hồng nhìn qua rất ngớ ngẩn, nhưng khi nằm lại rất thoải mái. Cô rất nhanh liền buồn ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ trước kia cơm nước bác sĩ Quý đều sẽ đẩy cô ra ngoài phơi nắng, cũng không biết bây giờ bác sĩ Quý đang làm cái gì.

“Bác sĩ Quý, bác sĩ Quý!”

Y tá đứng bên cạnh theo bản năng tăng âm lượng, Quý Triết Ngạn sững sờ một chút, cuối cùng cũng hồi hồn: “Thật xin lỗi, vừa rồi cô nói gì?”

“Bệnh nhân giường số năm có dấu hiệu phát sốt, tôi lo lắng bệnh có biến chứng khác.” Y tá lặp lại lời nói vừa rồi lần nữa, đây là lần đầu tiên cô thấy Bác sĩ Quý không tập trung trong khi làm việc.

“Tôi đi nhìn một chút.” Quý Triết Ngạn cầm lấy ống nghe đi ra ngoài, bên ngoài vườn hoa nhỏ đầy nắng, có rất nhiều bệnh nhân đang tản bộ. Anh nhìn thoáng qua vườn hoa trầm ngâm, theo phía sau y tá đến phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tầm bảo

Editor: Jingcao

Lúc Diệp Trần Trần ngủ dậy, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã không sáng rực như giữa trưa.

Cô lấy di động bên cạnh nhìn, đã qua năm giờ. Điện thoại di động này được cô tìm thấy trong phòng, có rất nhiều liên lạc trong điện thoại, nhưng ngoại trừ Tần Không, cô không biết một ai cả.

Lưu số điện thoại của cảnh sát Tà vào, Diệp Trần Trần còn cài đặt thêm phím quay số nhanh, mới để điện thoại xuống.

Sớm biết vậy đã hỏi số điện thoại của bác sĩ Quý, ít nhất bây giờ có thể nhắn tin hỏi anh ăn cơm chưa.

“Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong, hiện tại cô muốn dùng cơm chưa?” Cửa phòng bị gõ hai tiếng, giọng thím Chu từ ngoài cửa truyền vào.

“Vâng.” Diệp Trần Trần mở cửa, đưa mắt nhìn hướng cầu thang. “Tôi có thể ăn ở trong phòng không?”

Thím Chu gật đầu: “Trước kia tiểu thư và lão gia đều cùng dùng bữa trong phòng ăn, bây giờ lão gia đã mất, nếu cô không muốn nhìn thấy vợ chồng Tôn phu nhân, tôi sẽ đem đồ ăn đến trong phòng.”

“Cảm ơn.” Không cần ăn cơm với Tôn Thiển, Diệp Trần Trần rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, không biết có thể để bọn họ trở về nhà của mình hay không?

Cô nhìn thím Chu đem đồ ăn vào, đi đến bàn ngồi xuống: “Thím Chu, ai là người sở hữu căn nhà này?”

Thím Chu nói: “Vốn dĩ là lão gia, nhưng ông ấy đã để căn nhà này lại cho cô, chỉ là luật sư Tiền phụ trách di chúc kế thừa đang ở nước ngoài, cho nên các thủ tục có liên quan vẫn chưa tiến hành.

Diệp Trần Trần gật đầu, không có biểu hiện gì nhìn thím Chu vài lần. Người này vẫn luôn bình tĩnh, làm việc cũng rất có tổ chức, dễ dàng giành được sự tin tưởng của mọi người xung quanh. Với lại, dường như cái gì bà ấy cũng biết.

Diệp Trần Trần liên quan tới mọi thứ ở Diệp gia, hầu như tất cả đều biết được từ bà, thậm chí bố trí di sản của ông ngoại đều biết rõ ràng như vậy, có chút không bình thường.

“Tiểu thư từ từ dùng, chờ lát nữa tôi lên dọn dẹp.” Thím Chu khom người với cô, đi ra khỏi phòng.

Thái độ cung kính như vậy, khiến Diệp Trần Trần cảm thấy đang ở trong khách sạn.

Còn là phòng tổng thống khách sạn năm sao.

Bữa tối so với bữa trưa tinh tế hơn nhiều, thậm chí có món dùng vỏ trứng chưng trứng, mặt trên còn có chút trứng cá muối. Diệp Trần Trần nếm thử, hương vị rất ngon, không hổ là tiêu chuẩn năm sao. Thím Chu tính toán thời gian vô cùng tốt, Diệp Trần Trần vừa buông đũa xuống, bà liền gõ cửa phòng, lúc thu dọn đồ ăn còn không quên nhắc Diệp Trần Trần uống thuốc.

Diệp Trần Trần dựa theo lời của y tá điều chỉnh đồng hồ báo thức để tránh bản thân quên uống thuốc, để khi tái khám Bác sĩ Quý sẽ không tức giận.

Vòng vo một hồi ở trong phòng, Diệp Trần Trần lại mở tủ quần áo ra. Cô thấy mình trước kia thật sự thích kiểu quần áo công chúa này, ngay cả áo khoác mùa đông tất cả cũng đều là loại sắc kẹo ngọt ngào, cô nhìn nhìn liền muốn ăn Macaron.

Cô có chút ㄟ đóng lại cửa tủ treo quần áo, tiếp tục liếc nhìn khắp nơi như nhà thám hiểm. Sau đó ở ngăn kéo thứ nhất trong tủ cô thu hoạch được một album ảnh.

Album ảnh có thể nói là nơi lưu giữ kỉ ức của một người, vừa khéo đối với Diệp Trần Trần không có trí nhớ mà nói, quả thực như nắng hạn gặp mưa rào.

Cô không chờ được mở album ra, trang đầu tiên là chân dung ảnh một nhà ba người.

Trong ảnh chụp là một bé gái khoảng mười bốn mười lăm tuổi, đầu búi một búi tóc nhỏ đáng yêu, trên người mặc một chiếc sườn xám màu đỏ, phía trên còn thêu hoa mai tinh xảo. Người phụ nữ phía sau cũng mặc sườn xám, tóc đen quấn sau gáy, khí chất dịu dàng đó vừa nhìn thấy chính là tiểu thư khuê các. Người đàn ông bên cạnh mặc vest trắng, trên khuôn mặt mang ánh mắt Phnom Penh, nhìn qua giống như một học giả kiến thức uyên bác. (nguyên câu của tác giả luôn T.T t cũng không biết nên edit ra sao ~.~ dịch thuần việt thì là ánh mắt viền vàng O.o Ai có góp ý gì thì nói để t sửa lại nhé ^^).

Diệp Trần Trần ngây ngẩn nhìn chằm chằm bức hình này thật lâu, đây là ba mẹ cô sao? Bọn họ trông trẻ tuổi như vậy, nhưng một tai nạn ngoài ý muốn đã đoạt đi sinh mạng của họ. Cô cắn khế môi, nén lại nước mắt sắp tràn ra.

Cô nhìn vào cô bé ở giữa bức hình, cô toét miệng cười rất vui vẻ, tuy vẫn còn nét ngây thơ trên mặt, nhưng nhìn ra được đó là chính mình.

Diệp Trần Trần thở ra một hơi, tiếp tục lật xem ảnh. Ảnh chụp bên trong được sắp xếp theo trình tự thời gian, thậm chí bên cạnh còn có chú thích, viết rõ thời gian địa điểm. Kiểu chữ rất đẹp, không giống như bản thân viết, cô đoán là mẹ cô viết chú thích.

[jingcaoddld]

Bé gái trong ảnh dần dần lớn lên, cô nhìn cô khóc, nhìn cô cười, nhìn cô cùng ba mẹ đi qua rất nhiều thành phố, cho đến khi 15 tuổi trở về sau, ba mẹ cô không còn xuất hiện trên ảnh nữa.

Sau khi 15 tuổi ảnh chụp rõ ràng giảm bớt rất nhiều, khi đó bản thân mình trải qua tai nạn xe, rồi mất đi ba mẹ, cũng từng mất trí nhớ. Trên ảnh không còn nhìn thấy cô tươi cười nữa, mãi cho đến khi nhập học đại học, ánh mắt cô mới không còn u ám nữa.

Trong lòng Diệp Trần Trần có chút đè nén, người trong hình quả thật là chính mình, nhưng cô luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Đồng hồ báo thức đột nhiên vang lên, Diệp Trần Trần vội vàng buông album trong tay, tắt chuông báo. Cầm lấy thuốc được bọc kỹ, Diệp Trần Trần dựa theo chú thích của Bác sĩ Quý uống vào.

Có chút đắng, cô càng muốn ăn Macaron.

Ngồi trên ghế ngăn người một hồi, cô đột nhiên cầm lấy điện thoại, kiểm tra thông tin cuộc gọi đến. Tuy rằng địa chỉ liên lạc trong điện thoại không ít, nhưng nhật ký điện thoại chỉ có ba số.

Một là Tần Không, cuộc gọi gần nhất là ngày 12 tháng 3, một ngày trước khi vụ việc xảy ra. Diệp Trần Trần nhìn nhìn, nhật ký cuộc gọi của cô và Tần Không đều là Tần Không gọi đến, hơn nữa thời gian trò chuyện không vượt quá năm phút đồng hồ.

Xem ra quan hệ giữa mình và anh ta chẳng ra làm sao cả.

Một số khác tên là Bùi Thúy Thúy, nhìn tên hẳn là một cô gái, cuộc gọi gần nhất là ngày 14 tháng 3, là một cuộc gọi nhờ.

Người cuối cùng gọi là Chu Văn, cuộc gọi này rất dài, gần 20 phút, gọi tới từ nửa tháng trước.

Diệp Trần Trần cau mày, Bùi Thúy Thúy và Chu Văn là người nào? Chẳng lẽ là bạn học đại học? Nhưng mà cô vừa nhìn thấy mình trên hình, rất khó tưởng tượng cô ở đại học vẫn còn có bạn bè.

Cô nhìn thoáng qua nhật ký cuộc gọi chỉ có ba dãy số nằm lẻ loi ở đó, cảm thấy, ừ, hình như là không có bạn bè gì.

Cô cũng mở mục tin nhắn ra xem, tiếc là tất cả đều đã xóa, không có phát hiện nào có giá trị.

Cô để điện thoại xuống, đi đến tủ quần áo. Đặt album về lại vị trí cũ, Diệp Trần Trần mở ngăn kéo cuối cùng ra phát hiện ở bên trong rất nhiều tranh vẽ.

Có người có hoa cỏ, cũng có một ít phác thảo sáng tối.

Cô hơi kinh ngạc, hóa ra mình còn có thể vẽ tranh? Nhưng tại sao những bức vẽ này lại bị ném tới ngăn kéo cuối cùng?

Trong lòng có một chút nghi vấn, cô quyết định chờ sáng mai hỏi lại thím Chu.

Gần chín giờ Diệp Trần Trần bắt đầu một chỉ muốn ngủ, cô rửa mặt xong, mặc bộ đồ ngủ màu xanh ngọc nằm lên chiếc giường lớn màu hồng.

Cầm điện thoại thêm mỗi buổi thứ hai và thứ năm vào lịch, chờ hết ngày mai là có thể đi bệnh viện tìm bác sĩ Quý tái khám rồi.

Tuy chỉ mới không gặp một ngày, nhưng cô cảm thấy đã bắt đầu nhớ bác sĩ Quý.

Ngày mốt đi tái khám nên mặc quần áo gì mới được đây?

Diệp Trần Trần nghĩ nghĩ liền ngủ mất, trong mơ lại mơ thấy chính mình đem theo thật nhiều Macaron đi gặp Bác sĩ Quý.

Vốn cho rằng ngày đầu tiên về Diệp gia nhất định sẽ mất ngủ, không nghĩ rằng giấc ngủ này rất an ổn, đều là nhờ phúc của bác sĩ Quý và Macaron.

Căn phòng này của Diệp Trần Trần thái quang rất tốt (lấy ánh sáng: thiết kế kết cấu toà kiến trúc hoặc cửa sổ to nhỏ sao cho bên trong toà kiến trúc này có ánh sáng thích hợp), đến sáng ngày hôm sau cô được đánh thức bởi tiếng chim hót ngoài cửa sổ, mở mắt ra đã nhìn thấy căn phòng tràn đầy ánh nắng.

Tâm trạng cũng sáng hẳn lên, cô rời giường rửa mặt xong xuôi liền đem tranh vẽ trong ngăn kéo lấy ra, sau đó suy nghĩ một chút quyết định vẫn nên xuống lầu ăn sáng.

Khi mở cửa ra thím Chu đã đứng ở cửa phòng cô, sợ tới mức thiếu chút nữa cô đã hét lên.

Thím Chu không có phản ứng gì, vẫn cung kính nói: “Tôi tới là để mời tiểu thư dùng bữa sáng.”

Diệp Trần Trần vỗ vỗ ngực mình, còn chưa hoàn hồn: “À, tôi đi xuống lầu ăn.”

Thím Chu không nói gì nữa, xoay người đi xuống. Lúc Diệp Trần Trần đi tới phòng ăn, Tôn Thiên và Diệp Khang Bình đều ngồi ở bên trong, nhìn cách ăn mặt hình như là muốn ra ngoài.

“Chào buổi sáng Trần Trần”. Tôn Thiên thấy Diệp Trần Trần liền mỉm cười chào hỏi, Diệp Khang Bình cũng gật đầu với cô.

“Chào buổi sáng cậu, mợ.” Diệp Trần Trần kéo ghế dựa đối diện bọn họ ngồi xuống. Thím Chu đến cạnh cô hỏi: “Tiểu thư, bữa sáng muốn uống nước trái cây nào?”

“À, nước cam là được.” Cô cảm thấy cái này tương đối thường gặp, hơn nữa hai người đối diện đều uống nước cam, không cần phải làm phiền thím Chu đi ép nước trái cây khác.

“Được.” Thím Chu đi xuống, rất nhanh liền đem bữa sáng cùng nước ép đưa tới. Tôn Thiên nhìn người đối diện đang yên lặng ăn sáng, cười tủm tỉm hỏi: “Trần Trần, tối hôm qua con ngủ ngon không?”

Diệp Trần Trần: “Cũng được.”

Tôn Thiên lại hỏi: “Sao buổi tối không thấy con xuống đây ăn tối?”

“À, con có chút không thoải mái, cho nên liền ở trong phòng ăn.”

“Không thoải mái?” Tôn Thiên đột nhiên bộ dáng như lâm phải đại địch, “Có cần gọi Trương bác sĩ tới xem thử không?”

Diệp Trần Trần lắc lắc đầu: “Không cần, ngày mai chính là ngày tái khám, con trực tiếp đi bệnh viện tìm bác sĩ Quý là được.”

Diệp Khang Bình không đồng ý nhìn cô: “Có bác sĩ gia đình còn muốn tự mình chạy đến bệnh viện làm gì?”

“Không sao cả, dù sao con ở nhà cũng không có việc gì làm.” Diệp Trăn Trăn nói tới đây, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, con lâu như vậy không đi học, học kỳ này học phần có thể không đủ.”

Diệp Khang Bình cùng Tôn Thiển nghe nói như vậy, sắc mặt đồng thời thay đổi. Diệp Khang Bình liếc mắt ra hiệu Tôn Thiển, Tôn Thiển vội vàng mặt đầy tươi cười nhìn cô: “Không sao, chúng ta đến trường học xin phép rồi. Con xem con vừa mới xuất viện, vẫn nên chờ qua một thời gian ngắn nữa thân thể tốt hơn chút lại đến trường.”

Diệp Trăn Trăn gật gật đầu, không phản đối nữa, cô vốn chỉ muốn thăm dò thái độ của hai người bọn họ.

Diệp Khang Bình bên cạnh ăn xong, dùng khăn giấy lau khóe miệng một chút liền đứng lên: “Trăn Trăn, hôm nay cậu cùng mẹ con muốn đi công ty một chuyến, một mình con ở nhà không có gì sợ hãi chứ?”

Diệp Trăn Trăn lắc lắc đầu, Tôn Thiển vỗ bờ vai cô nói: “Vậy con ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhìn hai người họ lái xe ra khỏi cửa lớn Diệp gia, Diệp Trăn Trăn cắt một miếng chân giò hun khói bỏ vào miệng, nhìn thím Chu đứng ở phía sau: “Thím Chu, tôi phát hiện rất nhiều tranh ở trong phòng, tất cả đều là tôi vẽ sao?”

Thím Chu gật đầu: “Đúng vậy, trước kia phu nhân thường mời thầy về dạy cô vẽ tranh.”

“Ồ, vậy vì sao sau này không vẽ nữa? Tôi thấy tranh đều bị cất vào trong ngăn kéo.”

Thím Chu nói: “Sau khi xảy ra tai nạn xe sáu năm trước, cô liền không cầm bút vẽ nữa, người cũng trở nên trầm mặc ít lời rất nhiều so với quá khứ.”

Diệp Trăn Trăn suy nghĩ, nói cách khác sau lần đầu tiên cô mất trí nhớ, cô liền không còn vẽ tranh nữa.

Cô còn muốn hỏi thím Chu chuyện về Bùi Thúy Thúy và Chu Văn nhưng suy nghĩ lại vẫn thôi.

“Tôi đã no, lên lầu trước.” Cô từ trên ghế đứng lên, đi hai bước về phía cầu thang, lại đột nhiên quay đầu nhìn thím Chu, “Có Macaron không?”

Cho dù là đối mặt vấn đề tình hình xảy ra, thím Chu cũng bình tĩnh như thường: “Tiểu thư nếu muốn ăn, tôi có thể làm.”

Diệp Trăn Trăn có chút kinh ngạc: “Thím còn có thể làm Macaron?”

Thím Chu gật đầu: “Trước kia tôi có học qua một ít về bánh kem.”

“Ồ.” Diệp Trăn Trăn nghĩ, làm một quán gia, biết làm bánh kem có lẽ là kỹ năng chuyên nghiệp cần thiết, “Vậy ngày mai thím giúp tôi làm một phần đi, tôi muốn mang đi bệnh viện.”

“Được.” Thím Chu cung kính đáp ứng, lại cúi đầu thu dọn đồ ăn.

Diệp Trăn Trăn trở lại phòng, lại ngồi nghiên cứu tranh mình vẽ trước kia hồi lâu, sau đó tổng kết rằng —— cô vẽ vẫn còn rất tốt!

Cốc cốc.

Cửa phòng bị gõ hai tiếng, Diệp Trăn Trăn trực tiếp đi qua mở cửa.

Ngoài cửa là một người phụ nữ xa lạ, nhìn không lớn hơn cô lắm, nhưng cách ăn mặc so với cô trưởng thành hơn nhiều, mặt còn trang điểm. Diệp Trăn Trăn nhìn chằm chằm cô một lát, thỏa hiệp hỏi: “Ngại quá, xin hỏi cô là ai?”

Người phụ nữ đối diện ánh mắt âm đạm, sau đó vừa cười vừa giới thiệu: “Tôi là Chu Văn.”

Editor có lời muốn nói: Có lẽ cn t2 sẽ không có chương mới hẹn m.n t3 nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ác mộng

Editor: Jingcao

Chu Văn?

Lông mày Diệp Trần Trần giật giật, đây chính là người cùng mình trò chuyện 20 phút?

“Xin chào.” Cô dịch người mời người đối diện vào phòng. Thái độ khách sáo như vậy làm Chu Văn có chút không được tự nhiên, cô gật gật đầu cười với Diệp Trần Trần rồi đi vào căn phòng tràn ngập ảo mộng thiếu nữ.

Chu Văn vừa vào phòng đã nhìn thấy vài bức tranh đặt cạnh giá sách, cô xoay người lại, gần như rất vui mừng nhìn Diệp Trần Trần: “Trần Trần, cậu nguyện ý tiếp tục vẽ tranh sao?”

Ánh mắt của cô ấy khiến Diệp Trần Trần không hiểu ra sao cả, cô đóng cửa lại, đến trước mặt Chu Văn: “Chuyện trước kia tôi đều không nhớ, cô là bạn học của tôi à?”

Sự mừng rỡ trong mắt nhanh chóng bị dập tắt, cô nhìn Diệp Trần Trần, ánh mắt có chút thương cảm: “Thím Chu là mẹ của mình, hồi nhỏ chúng ta thường chơi với nhau, cậu không nhớ rõ sao?”

Diệp Trần Trần sững sờ, con gái của thím Chu?

Cô cảm thấy mình vẫn còn nghĩ quá đơn giản, cô đã tưởng tượng qua hàng vạn khả năng, ngay cả cô ấy là bạn gái trước của Tần Không cũng đã nghĩ qua, nhưng lại không nghĩ tới cô ấy chính là con gái thím Chu.

Thấy biểu cảm Diệp Trần Trần mờ mịt, Chu Văn chợt cười một tiếng: “Sáu năm trước cậu cũng có bộ dạng như thế này, cái gì cũng không nhớ rõ, cả người lạnh nhạt như nước đun sôi.”

“Xin lỗi, ngại quá.” Diệp Trần Trần cũng không biết tại sao mình lại muốn xin lỗi, nhưng mình luôn luôn mất trí nhớ, khiến cho mọi người xung quanh có thêm không ít buồn lòng nhỉ?

Chu Văn lắc đầu, ánh mắt vẫn luôn cong cong, giống như vàng trắng khuyết, Diệp Trần Trần đoán thím Chu lúc còn trẻ nhất định là một đại mỹ nữ. Chu Văn quay đầu lại, nhìn tranh vẽ của Diệp Trần Trần: “Nhưng mà lần này cậu cùng lần trước không giống nhau, tựa như dáng vẻ của những bức tranh này, vô cùng sinh động.”

[jingcaoddld]

Diệp Trần Trần không đáp lời, theo hiểu biết của cô về chính mình trong album ảnh, trước kia cô quả thật giống như lời Chu Văn nói.

“Sao cậu lại muốn đem những bức tranh này lấy ra?”

“Ừm, cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ là cảm thấy bọn chúng không nên luôn bị cất trong ngăn tủ.” Diệp Trần Trần nhìn những bức tranh này, mỗi một màu sắc đều rất tươi sáng, bởi vì có những sắc thái này, căn phòng màu hồng cũng không làm người ta khó có thể tiếp nhận nữa.

Chu Văn quay đầu lại: “Trần Trần, cậu lại có thể vẽ lần nữa, mình rất vui.”

“À...” Diệp Trần Trần không biết nên trả lời thế nào, cô chỉ là đem tranh ra ngoài mà thôi, cũng không nghĩ tới muốn vẽ tranh, nhưng nhìn đến sự chờ mong trong mắt Chu Văn, làm thế nào cũng không thể nói được.

Cửa phòng lại bị gõ, thím Chu cầm một ít đồ ăn nhẹ và trái cây tới rồi ra ngoài. Chu Văn người này rất giỏi nói chuyện, mặc dù Diệp Trần Trần không nhớ bất cứ cái gì, cô ấy luôn có thể tìm được đề tài. Trong quá trình trò chuyện Diệp Trần Trần biết được một số thông tin, chẳng hạn như Chu Văn lớn hơn cô ba tuổi, hiện tại đang tự mình kinh doanh một cửa hàng quần áo có thương hiệu trên mạng, độc thân chưa kết hôn.

Chẳng qua là lí do tại sao cô cùng thím Chu liên quan việc này được cô qua loa dẫn đi. Diệp Trần Trần cũng không định truy đến cùng, dù sao cô ấy cũng cùng họ mẹ.

Có vẻ cuối cùng đã nói hết, Chu Văn xiên một trái cà chua bi, tâm tình thoải mái nhìn Diệp Trần Trần: “Lần cuối cùng chúng ta trò chuyện như thế này... mình nghĩ, ừm, ít nhất là sáu năm trước.”

Diệp Trần Trần nhú mày, hiện tại đối với cô mà nói sáu năm là một con số nhạy cảm.

“Lần trước sau khi cậu mất trí nhớ, giống như biến thành một người khác vậy, mọi người tuy rằng nhìn sốt ruột lo lắng, nhưng cũng không biết phải an ủi cậu như thế nào. Cậu biết không, cậu rất có thiên phú trong vẽ tranh, cậu còn từng nói với mình tương lai ước mơ làm một nhà thiết kế thời trang. Haiz, chỉ có thể nói thế sự vô thường, sau khi cậu trở về đều đem tất cả tranh cất vào tủ, cũng không còn cầm bút vẽ nữa, ngay cả đại học cũng dựa theo truyền thống gia tộc học tài chính.”

Diệp Trần Trần ở một bên nghe, tai nạn sáu năm trước giống như một bước ngoặt, khiến cho 21 năm qua của cô chia làm hai phần rõ ràng, mà bây giờ mình lại một lần nữa mất trí nhớ, có phải hay không lại là một bước ngoặt nữa?

Cô nhìn Chu Văn, đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại kia, có thể cùng mình trước kia trò chuyện gần 20 phút, bản lĩnh trò chuyện của Chu Văn này tuyệt đối không thể xem thường: “Tôi có nhìn thấy nhật ký trò chuyện trong điện thoại có ghi lại cô đã gọi cho tôi, tán gẫu rất lâu, chúng ta đã nói gì vậy?”

Chu Văn trầm ngâm một chút, nói: “Mình muốn mời cậu thiết kế trang phục cho quý tiếp theo của thương hiệu tự mình, cho đến nay mình luôn cảm thấy

cậu từ bỏ vẽ tranh là việc đáng tiếc nhất, mình hi vọng ngày nào đó lại nhìn thấy cậu cầm bút vẽ.”

[jingcaoddlqd]

Diệp Trần Trần cảm thấy áp lực hơi lớn: “Cái này, không phải tôi không muốn giúp cô, nhưng hiện tại tôi bị mất trí nhớ, sợ rằng đồ thiết kế ra căn bản không có ai mua.”

“Minh tin tưởng cậu!” Bên trong ánh mắt đen láy của Chu Văn hiện lên hai ngọn lửa nhỏ, “Chỉ là cậu chưa xem qua trang phục do cậu thiết kế, à đúng rồi, mình vẫn còn giữ mấy bức cậu vẽ trước khi xảy ra chuyện, lần sau lại mang đến cho cậu xem!”

“Được rồi.” Trước sự nhiệt tình như lửa của Chu Văn, Diệp Trần Trần đành phải lựa chọn thỏa hiệp. Có câu trả lời khẳng định, Chu Văn vô cùng vui vẻ: “Cứ quyết định như vậy đi, tuần sau mình lại đến thăm cậu, cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Chu Văn xiên quả cà chua cuối cùng trong đĩa, vẩy tay với Diệp Trần Trần.

Diệp Trần Trần nhìn lại cửa phòng đã đóng, ngồi yên một lát mới nhớ tới hôm nay mình còn chưa uống thuốc.

Những thuốc này đều là Bác sĩ Quý tự mình kê, mỗi lần uống bốn chúng, cũng sẽ cảm thấy mình thật đáng yêu (gốc là manh manh đất).

Diệp Trần Trần đáng yêu nhìn đĩa trái cây đã trông tròn, quyết định tự lực cánh sinh đi xuống phòng bếp lấy một ít trái cây.

Cô bung đĩa trái cây trên bàn lên, nhớ lại vị trí phòng bếp, hết sức phấn khởi đi tới. Xa xa dường như nghe ai đó đang nói chuyện, giống như là giọng nói của thím Chu, Diệp Trần Trần thả chậm bước chân, cuối cùng dừng lại ở cửa.

“Văn Văn, con phải tin mẹ, chuyện đó thật sự không phải là...” Thím Chu nói tới đây đột nhiên dừng lại, bởi vì bà phát hiện Diệp Trần Trần ở trước cửa, “Tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Giọng nói trước sau như một bình tĩnh.

Chu Văn nghe nói như thế, có chút kinh hoảng xoay người lại. Cảm xúc của cô tựa hồ có hơi kích động, gò má đỏ ửng, giống như vừa rồi đã trải qua một cuộc biện luận kịch liệt.

Diệp Trần Trần mỉm cười với hai người họ, chỉ chỉ đĩa trái cây trong tay: “Thím Chu, trái cây còn không?”

Thím Chu gật đầu, nhận lấy đĩa trái cây, đồng thời cắt một ít rồi bày lên. Chu Văn đứng ở một bên có chút không biết phải làm sao, nhưng mà tâm trạng dần dần bình tĩnh lại. Cô nhìn Diệp Trần Trần tựa hồ muốn hỏi một chút gì đó, nhưng từ đầu đến cuối cũng không hỏi ra miệng. Diệp Trần Trần giống như không phát hiện ra, chỉ lẳng lặng đứng ở đó chờ thím Chu cắt trái cây.

Diệp Trần Trần cầm đĩa, nói cảm ơn với thím Chu, trở về phòng của mình, chẳng qua là sau khi đóng cửa phòng chân mày liền nhíu lại.

Tuy đoạn đối thoại vừa rồi cô không nghe hoàn chỉnh, nhưng rõ ràng là mẹ con Chu Văn xảy ra tranh chấp, hình như Chu Văn chất vấn thím Chu gì đó, thím Chu nói chuyện kia, lại là chuyện gì chứ?

Diệp Trần Trần có chút nhức đầu, cô cảm thấy ngày mai khi tái khám Bác sĩ Quý phát hiện bệnh tình cô chuyển biến xấu, có phải hay không cô lại lần nữa được vào bệnh viện chữa trị?

Hiện tại cũng không có tâm tình ăn trái cây, cô nằm xuống giường, tìm đến số điện thoại của Tã Dịch. Chuyện này có nên nói cho cảnh sát Tã không? Nhưng chỉ nghe một câu nói như vậy, cũng không thể chứng minh cái gì, giữa mẹ và con có tranh chấp cũng là chuyện thường gặp.

[jingcaoddlqd]

Đề điện thoại về đầu giường, cô nhắm mắt lại, đặt tay lên trán. Trong nhà này, có lẽ mỗi một người đều không đáng tin cậy.

Bất tri bất giác có chút buồn ngủ, vừa mới thiếp đi, liền truyền đến một hồi gõ cửa nhanh nhẹn.

Diệp Trần Trần xoay người lại, cũng không có ý định mở cửa, nhưng người gõ cửa hiển nhiên so với cô càng có nghị lực, tiếp đập cửa bên tai không ngừng kéo dài ít nhất năm phút đồng hồ, Diệp Trần Trần nổi giận dưng dưng mở cửa.

Không ngoài dự đoán, đứng ngoài cửa là một đầu tóc quăn, Tàn thiếu gia lại tới tìm cảm giác tồn tại. Diệp Trần Trần không hiểu, anh ta không phải là cái gì đó Tổng giám đốc sao, làm thế nào rảnh rỗi như vậy? Dường như nhận ra tâm tình Diệp Trần Trần không tốt, Tàn Không giờ lên một hộp tinh xảo, cười tủm tỉm nhìn cô: “Vừa rồi anh nghe thím Chu nói em muốn ăn Macaron, cố ý đi mua.”

Diệp Trần Trần đứng trước cửa, không có ý tứ cho anh ta vào: “Nhưng bây giờ tôi rất mệt, chỉ muốn ngủ.”

Tàn Không ánh mắt sáng lấp lánh, nói ra đề nghị trong lòng: “Vừa khéo, anh cũng mệt mỏi, không bằng cùng nhau ngủ nhé.”

Rầm một tiếng Diệp Trần Trần đóng sầm cửa lại.

Tần Không: “...”

“Mở cửa đi, Trần Trần, mở cửa ra!” Tiếng đập cửa nhanh nhẹn lại vang lên. Diệp Trần Trần không thể nhìn được nữa cảm gối bên cạnh ném đến cánh cửa đang đóng chặt: “Đừng gõ nữa đi Tuyệt! Phó Văn Bội không ở đây!” (là nhân vật trong truyện Dòng sông ly biệt của tác giả Quỳnh Dao. M.n có thể tìm hiểu thêm trên internet.)

Tần Không: “...”

Người ngoài cửa rốt cuộc cũng yên tĩnh, Diệp Trần Trần thở phào nhẹ nhõm, vừa chìm vào mộng đẹp, giọng nói Tần Không lại truyền từ ban công phía dưới lên: “Ôi, Juliet, nàng chính là vàng thỏi dương xinh đẹp! Ôi, Juliet, vì sao ta cố tình lại là Romeo chứ?”

Diệp Trần Trần: “...”

Cứu mạng!!! Ai tới bắt tên bệnh thần kinh này đi đi!!!!

Diệp Trần Trần kêu rên một tiếng, đi tới cửa sổ. Tần Không thấy cô thò đầu ra, càng thêm ra sức đọc diễn cảm: “Ôi, nàng xuất hiện! Cửa sổ phía đông xuất hiện một tia sáng...”

Àm!

Gối đầu chính xác đáp ngay trên mặt Tần Không.

Tần Không, KO. (bị đo ván, knock-out)

Cuối cùng Tần Không cũng lái xe rời khỏi Diệp gia, còn cuồn luôn cái gối của Diệp Trần Trần. Diệp Trần Trần nằm ở trên giường, cảm thấy đầu càng đau hơn so với vừa rồi. Ngày mai lúc tái khám, nhất định phải để Bác sĩ Quý thuận tiện kê cho Tần Không một đơn thuốc, không biết Bác sĩ Quý có phụ trách khoa tâm thần không.

Trải qua một ngày tra tấn, Diệp Trần Trần yếu ớt cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người làm một đêm ác mộng. Lúc cô tỉnh lại từ giấc mộng, ánh nắng mặt trời đầu tiên đã chiếu vào căn phòng màu hồng.

Diệp Trần Trần lau mồ hôi lạnh trên trán mình, sắc mặt trắng bệch dọa người.

Cô hình như vừa mới mơ thấy, người đầy cô xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tái khám

Editor: Jingcao

Diệp Trần Trần ngồi ngây ngốc ở trên giường rất lâu mới trở lại bình thường. Tuy rằng sắc trời còn sớm nhưng cô cũng không có ý định ngủ tiếp. Cô xuống giường tắm rửa, sau đó lục lọi trong tủ quần áo một chiếc váy có ít ren nhất, thay xong rồi đi xuống lầu.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe từ trong phòng bếp truyền đến tiếng vang nhỏ, đoán chừng là thím Chu đang chuẩn bị bữa sáng. Cô nhìn thoáng qua phòng ăn, cậu và mẹ không ở đây, hẳn là vẫn chưa rời giường, xem ra cô có thể một mình yên tĩnh ăn bữa sáng.

“Tiểu thư, sớm như vậy đã thức rồi?” Thím Chu thấy Diệp Trần Trần ngồi ở bàn ăn, buông việc trên tay xuống hỏi. Diệp Trần Trần chỉ mỉm cười và gật đầu, không thể nói với bà là bởi vì gặp ác mộng nên cô không dám ngủ tiếp.

“Bữa sáng sẽ xong rất nhanh, cô chờ một chút.” Thím Chu khom người quay trở lại phòng bếp. Diệp Trần Trần nhìn bóng lưng của bà, có chút đắm chiêu. Ngày hôm qua bản thân mình nghe được bà cùng Chu Văn nói chuyện, người dễ kích động nhất định sẽ đều cố ý giải thích vài câu, nhưng thím Chu thì không có bất kỳ phản ứng gì, tựa như chỉ cần cô không mở miệng hỏi thì bà có thể làm như điều này chưa từng xảy ra.

Hơn nữa cô cảm thấy ngay cả khi cô mở miệng hỏi, thím Chu nhất định cũng đã sớm chuẩn bị tốt đáp án không có một sơ hở nào.

Diệp Trần Trần ngẩn người một hồi, thím Chu đã bung bữa sáng lên. Lúc cô ra khỏi cửa, vợ chồng Diệp Khang Bình mới từ trên lầu đi xuống. Làm bộ như không thấy bọn họ, Diệp Trần Trần mắt nhìn thẳng sải bước đến chiếc xe hơi màu đen đã sớm chờ ở bên ngoài.

Tài xế lái xe chính là người lần trước tới đón cô, nghe thím Chu giới thiệu chú ấy họ Ngô, đã làm ở Diệp gia năm năm, Diệp Trần Trần gọi là chú Ngô.

Chú Ngô này không nói gì nhiều, nhưng mà đối với cô rất lễ phép, Diệp Trần Trần có ấn tượng tốt về chú ấy. Ấn tượng tốt này sau khi chú ấy giúp Diệp

Trần Trần lấy được số thứ tự của Bác sĩ Quý rất nhanh thẳng cáp thành tốt vô cùng.

Cô cầm số thứ tự trong tay, nhìn về cửa xếp hàng, mặc dù hiện tại còn rất sớm nhưng bệnh nhân đăng ký số thứ tự của Bác sĩ Quý đã xếp thành một hàng rất dài, cũng không biết chú Ngô đã dùng thủ đoạn gì.

Để chú Ngô chờ ở dưới, Diệp Trần Trần một mình lên lầu, cửa phòng khám bệnh của bệnh viện Trung ương đều treo màn hình LED nhỏ, phía trên viết tên bác sĩ. Diệp Trần Trần đi trên hành lang chưa được vài bước đã nhìn thấy màn hình LED hiện ba chữ, Quý Triết Ngạn.

Ba chữ Hán vô cùng đơn giản, nhưng cũng khiến tim Diệp Trần Trần nhảy loạn bùm bùm, giống như nhìn thấy người kia vậy.

Nghĩ đến bác sĩ Quý đang ở phía sau cánh cửa này, thiếu chút nữa thì Diệp Trần Trần đã đẩy cửa vào, tiếc là trên ghế dài ở hành lang còn ba người ngồi, cô đành phải ngồi phía sau họ.

Ba người phía trước không hẹn mà cùng nhìn cô. Đầu tiên là một đôi trung niên, nhìn giống như là cặp vợ chồng, kế bên là một cô gái trẻ, dường như là sinh viên, vốn trước đó luôn cúi đầu chơi điện thoại nhưng hiện giờ cũng tò mò quan sát cô. Ánh mắt đó như muốn nói —— loại thiên kim đại tiểu thư như này còn đích thân đến bệnh viện xem bệnh?

Diệp Trần Trần hơi xấu hổ, tục ngữ nói người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào yên, cả người cô toàn thân cao thấp cùng với cái nơ con bướm cài trên đầu đều lấy từ phòng của tiểu thư Diệp Trần Trần, mỗi một món từ thợ cho đến thiết kế đều mang phong cách phương Tây cao cấp, ngay cả người không biết đến hàng xa xỉ phẩm cũng có thể nhìn ra những món này có giá trị không rẻ.

Cô cười với ba người, đôi nam nữ trước mặt liền xoay đầu trở về, chỉ có cô nàng sinh viên bên cạnh vẫn còn nhìn chăm chăm vào cô: “Bộ quần áo này của cô là bộ sưu tập mới nhất của Bunny à, tôi đã nhìn thấy trên tạp chí.”

Mí mắt Diệp Trần Trần giật giật, lại là Bunny? Trước kia cô thật thích nhãn hiệu này.

Nữ sinh bên cạnh thấy cô không nói chuyện, lại tựa như quen thuộc mà hỏi: “Cô mua hết bao nhiêu tiền?”

Diệp Trần Trần nói: “Tôi cũng không rõ lắm, là người khác tặng cho tôi.”

Cô nàng chớp mắt nghịch ngợm nhìn cô: “Bạn trai?”

Diệp Trần Trần cười ha ha, dỗi dề tài: “Cô cũng đến tìm bác sĩ Quý sao? Cô không khỏe ở đâu?”

“À, kinh nguyệt tôi không đều.”

Diệp Trần Trần: “...”

Cô nhìn nữ sinh bên cạnh, biểu cảm có chút không tương tượng nổi: “Bác sĩ Quý còn trị phụ khoa sao?”

“Không trị, nhưng trầm chính là muốn lật thẻ bài của hần.”

Diệp Trần Trần: “...”

Bác sĩ Quý quả nhiên là đầu bài của bệnh viện này, trong mọi ý nghĩa.[jingcao]

Đội khoảng 20 phút, nữ sinh bên cạnh liền vào khám bệnh, Diệp Trần Trần có chút căng thẳng, cuối cùng cũng đến lượt cô. Cô vừa hít một hơi thật sâu, điện thoại di động trong túi liền rung hai cái. Cô lấy ra nhìn, là tin nhắn của Tần Không gửi đến.

“Gối đầu của người đang nằm trong tay ta, muốn chuộc nó về, tối nay cùng ta ăn cơm. Kaito hai mươi gương mặt • Không kính thượng.”

“Người giết con tin đi.” Soạn xong năm chữ này, Diệp Trần Trần không chút do dự tắt máy, quả nhiên ở nơi như bệnh viện nên tắt máy đầu tiên!

Cô vừa tắt máy, liền thấy nữ sinh từ phòng khám bước ra, ngạc nhiên: “Nhanh như vậy?”

“Ha ha.” Đối phương say mê cười toe toét: “Trầm bị đuổi ra ngoài, số cũng bị hủy, nhưng mà trầm chỉ thích nhìn bộ dáng bác sĩ Quý không được tự nhiên cùng trầm giận dữ.”

Diệp Trần Trần: “...”

Cô trầm mặc đứng lên, vỗ bờ vai cô gái một cái: “Đi đăng ký khoa tâm thần đi, vẫn còn kịp.”

Nữ sinh: “...”

Cô quay lại, Diệp Trần Trần đã đóng cửa phòng.

Quý Triết Ngạn nghe thấy tiếng đóng cửa, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn một cái, Diệp Trần Trần đứng thẳng tắp ở cửa, thẳng đến độ hơi cứng ngắc.

Quý Triết Ngan không nói gì, Diệp Trần Trần lấp bắp nói: “Quý quý quý quý bác sĩ, tôi đến tái khám!”

Quý Triết Ngan gạt đầu, chỉ chỗ trống đối diện: “Ngồi đi.”

Diệp Trần Trần dựa theo chỉ thị ngồi xuống, sau đó dường như nhớ tới cái gì liền đem giấy đăng ký cùng Macaron đều để lên bàn. Quý Triết Ngan cầm giấy đăng ký để ở một bên, hỏi: “Hai ngày nay có uống không?”

Diệp Trần Trần trong lòng nhất thời có chút vi diệu, vì sao cô luôn cảm thấy bác sĩ Quý vòng vo nắn cô? Có điều cô vẫn thành thật đáp: “Tôi mỗi ngày đều đúng giờ uống thuốc.”

Lý Tín Nhiên gạt đầu, có vẻ đối với đáp án này coi như vừa lòng: “Có nơi nào không thoải mái không?”

Diệp Trần Trần nhú mày, Quý Triết Ngan buông bút trong tay, hỏi: “Làm sao vậy? Đầu lại đau?”

Diệp Trần Trần mím môi, vẫn nói ra: “Bác sĩ Quý, đêm qua tôi gặp ác mộng, dường như mơ thấy người đã đẩy tôi xuống lầu.”jìngcao

Quý Triết Ngan cau chặt chân mày, Diệp Trần Trần lần đầu nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc đến như vậy của anh: “Vậy có nói cho cảnh sát Tả không?”

Diệp Trần Trần lắc đầu: “Không có, tôi chỉ thấy có một cái bóng đen, nói cho cảnh sát Tả cũng không có ích gì.”

Quý Triết Ngan ngẫm nghĩ rồi nói: “Đừng khiến bản thân quá áp lực, rảnh rồi thì ra ngoài đi dạo, phơi nắng, suốt ngày không nên luôn ngồi ở trong phòng.”

Diệp Trần Trần đáp được, Quý Triết Ngan lại tiếp tục nói: “Thuốc của cô còn có thể uống thêm một tuần, lần sau cô đến tôi sẽ kê thuốc mới. Đúng rồi, tôi chỉ khám bệnh vào mỗi sáng thứ năm, những lúc khác muốn tìm tôi thì đến khu nội trú.”

“Được.” Diệp Trần Trần gạt đầu, đem Macaron trước mặt đẩy qua, “Bác sĩ Quý, đây là tặng cho anh.”

Quý Triết Ngan cúi đầu nhìn thoáng qua, không nhận: “Bệnh viện quy định không thể nhận quà tặng của bệnh nhân.”

“À, đây chỉ là Macaron thông thường, không có hồng bao! Cũng không có chi phiếu!”

Quý Triết Ngan: “...”

Anh đem Macaron đẩy trở về, nói với Diệp Trần Trần: “Macaron nhiều calories, hương vị lại ngọt ngấy, ăn nhiều không tốt với cơ thể, cô cũng nên ăn ít thôi.”

Diệp Trần Trần nhìn hộp Macaron bị ghét bỏ, yên lặng lấy về. Quý Triết Ngan nhìn cô một lát, cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu không còn chuyện gì khác, kêu bệnh nhân kế tiếp vào đi.”

Diệp Trần Trần quả thật tui thân oan ức nghĩ muốn khóc ngay tại chỗ này cho anh nhìn, nhưng mà nghĩ đến bên ngoài còn nhiều bệnh nhân đang chờ như vậy chỉ có thể gạt đầu: “Vậy, Bác sĩ Quý, tôi có thể mời anh ăn bữa cơm không?”

Quý Triết Ngan yên lặng một chút, cuối cùng không từ chối nữa: “Tôi bên này khả năng mười hai giờ mới có thể kết thúc.”

“Không sao, tôi chờ anh!” Diệp Trần Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn anh. Thấy Quý Triết Ngan gạt đầu cô mới cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài. Nhìn thời gian, mới hơn chín giờ, còn đến ba giờ nữa làm gì để tiêu khiển đây? Cô để tài xế chở mình đi vòng vòng xung quanh, phát hiện ven đường có một nhà sách liền đi vào uống ly nước, chuẩn bị tìm quyển sách đến xem. Chú Ngô nghe theo cô ra ngoài đi dạo, mười hai giờ lại chờ cô về bệnh viện.

Bên trong tiệm sách thật nhiều sách, cô tìm một chút liền phát hiện nơi này thế mà cũng có Tiểu nhị lang ngủ say, vì thế quyết định xem quyển này. Xuất phát từ ý thức bảo vệ mình, cô không chọn vị trí gần cửa sổ và cửa chính mà tìm một vị trí ở góc. Mặc dù vị trí này không dễ thấy, nhưng lại có thể nhìn thấy hết tình hình trong tiệm

Nhưng dù sao đi nữa cô vẫn có cảm giác có người đang nhìn chằm chằm, cô nhú mày, nhìn xung quanh cũng không thấy người nào khả nghi, chẳng lẽ chính mình đa nghi? Có lẽ cô thật sự làm mình quá áp lực.jìngcao

Thời gian đọc sách qua thật nhanh, bất tri bất giác đã mười một giờ rồi, Diệp Trần Trần đi thanh toán liền đi về hướng bệnh viện Trung ương. Bác sĩ Quý tuy rằng nói mười hai giờ, nhưng chính xác đến khi khám xong hết bệnh nhân đã mười hai giờ bốn mươi. Anh ra khỏi phòng khám bệnh liền thấy một mình Diệp Trần Trần ngồi đợi ở bên ngoài, không biết tại sao trong lòng anh đột nhiên khó chịu, sau này anh suy nghĩ thật lâu mới hiểu được, đó là bởi vì anh không nhớ để cô một mình ngồi đợi lâu như vậy.

“Ngại quá, để cô đợi lâu rồi.”

Diệp Trần Trần thấy Quý Triết Ngan tinh thần nhất thời hăng hái đứng lên: “Không sao cả, bác sĩ Quý, giữa trưa anh muốn ăn gì?”

“Tôi về văn phòng đổi quần áo trước, cô cùng đi với tôi.” Bởi vì không muốn lại để cô một người ngồi đợi cho nên đặc biệt nói như vậy.

Có thể nhìn thấy bác sĩ Quý thay quần áo(?), Diệp Trần Trần đương nhiên cầu còn không được: “Vâng!” Sau khi đến văn phòng Diệp Trần Trần mới phát hiện chính mình quả nhiên vẫn còn rất ngốc, bác sĩ Quý nói thay quần áo, chính là đem áo blouse trắng cởi ra, thay áo khoác mà thôi.

Không lộ thịt mà cũng không biết xấu hổ nói chính mình thay quần áo?

Diệp Trần Trần cảm thấy, tín nhiệm cơ bản nhất giữa người với người cũng không có, jing

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hẹn hò

Editor: Jingcao

Bởi vì thời gian nghỉ trưa của bác sĩ Quý có hạn cho nên cuối cùng bọn họ chọn một quán cơm Trung gần bệnh viện để ăn trưa.

Quán cơm Trung ở nơi này làm ăn rất tốt, trong tiệm trang hoàng cổ kính vào buổi trưa không còn một chỗ trống nào, còn có rất nhiều y tá bác sĩ không muốn ăn ở căn tin bệnh viện cũng tới nơi này mua đồ ăn về.

Thật may là bây giờ đã gần một giờ, tuy trong tiệm vẫn còn nhiều người nhưng cũng không đến mức không có chỗ ngồi. Sau khi giải quyết xong vấn đề chỗ ngồi, về vấn đề ai sẽ gọi món thì hai người lại khiêm nhường một hồi lâu, cuối cùng khi phục vụ trong tiệm cười càng ngày càng gượng gạo, Diệp Trần Trần đành sử dụng chiêu cuối cùng: “Bác sĩ Quý, anh đối với tiệm này quen thuộc hơn so với tôi, tôi không biết món nào ngon cả.”

Quý Triết Ngạn không từ chối nữa, lấy thực đơn gọi ba món một canh, phục vụ cuối cũng cũng như mong muốn hết to gọi món. Diệp Trần Trần thấy phục vụ đi rồi, vì không muốn không khí gượng gạo lại bắt đầu nỗ lực tìm kiếm đề tài. Cô một lần nữa đem chiếc hộp tình xảo đựng Macaron ra, đẩy lại trước mặt Quý Triết Ngạn: “Bác sĩ Quý, bây giờ tôi không phải là bệnh nhân của anh, anh có thể đứng ở lập trường bạn bè nhận lấy không?”

Quý Triết Ngạn không trả lời, nhưng mà cũng không đem hộp đẩy trở về, trong lòng Diệp Trần Trần vui vẻ, được voi đòi tiên nói: “Chúng ta nếu đã là bạn bè vậy anh thuận tiện đem số điện thoại nói cho tôi nha? Anh yên tâm, tôi sẽ không gọi điện quấy rầy đâu.”

Quý Triết Ngạn nhìn người đối diện, trong mắt vẫn luôn không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào, chẳng qua là ánh mắt đó trong suốt như một hồ nước sâu, mà Diệp Trần Trần chính là cái người chết chìm trong đó. Cô có chút mất tự nhiên kéo kéo chiếc khăn trải bàn màu trắng trên đầu gối, nghĩ rằng nếu bác sĩ Quý không chịu đưa số điện thoại cho cô, vậy cô liền đem số cô cho anh.

Quý Triết Ngạn lấy từ trong túi ra một tờ danh thiếp, đưa cho Diệp Trần Trần, Diệp Trần Trần dùng một tâm tình thành kính nhất nhận lấy tấm danh thiếp kia, sau đó chột nghe bác sĩ Quý ở đối diện nói: “Mọi cô không phải biết số điện thoại của tôi sao?”

Diệp Trần Trần: “...”

Cô... không nghĩ tới nha! Cô sắp khóc bởi vì sự ngớ ngẩn của mình.

“Ồ, đó có phải là bác sĩ Quý hay không?”

“Đâu, đâu? A, đúng là bác sĩ Quý rồi, người đối diện anh ấy là ai vậy?”

“không biết, sẽ không phải là bạn gái chứ?”

Hai cô y tá đứng ở cửa quán thì thầm nghị luận, hai chữ bạn gái đó lọt vào trong tai Diệp Trần Trần hết sức dễ nghe. Quý Triết Ngạn khẽ gật đầu với các cô, hai cô y tá che miệng cười cười, liền cầm đồ ăn được đựng kỹ đi ra ngoài, jingcao

“Bác sĩ Quý, các cô ấy hình như hiểu lầm tôi là bạn gái của anh, không cần giải thích một chút sao?” Hành động này của Diệp Trần Trần điển hình là được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Không sao cả.” Quý Triết Ngạn dường như cũng không thêm đề ý, đúng lúc này phục vụ dọn đồ ăn lên, đề tài này liền kết thúc. Trong lòng Diệp Trần Trần nổi bóng, hai y tá kia sau khi trở về nhất định phải giúp cô tuyên truyền thật nhiều mới được, như vậy sẽ không còn nhiều ‘sài lang hồ báo’ mơ tưởng đến bác sĩ Quý của cô nữa.

Diệp Trần Trần tâm tình rất tốt, ăn cơm cũng vô cùng ngon miệng, đặc biệt là ngồi nhìn bác sĩ Quý ở đối diện, cô cảm thấy dù cho không có đồ ăn cô cũng ăn được hai chén cơm.

“Triết Ngạn, trùng hợp vậy, cậu cũng ăn cơm ở đây à?” Giọng nói của một người phụ nữ đột nhiên vang lên ở đỉnh đầu, Diệp Trần Trần ngẩng đầu lên liền thấy một người đẹp mặc áo blouse trắng đứng bên cạnh bàn. Quý Triết Ngạn gật đầu với cô, mỹ nữ nở nụ cười thuận tiện nhìn Diệp Trần Trần ngồi đối diện anh: “Đây là bệnh nhân của cậu à, tôi nhớ hình như là đại tiểu thư Diệp gia?”

Gần như không thể nhận ra Diệp Trần Trần đang bĩu môi, mới vừa rồi vẫn còn là bạn gái, đến miệng cô ta liền thành bệnh nhân... Cô mới là bệnh nhân! Cả khu nội trú của các người đều là bệnh nhân!

Chân tướng

Diệp Trần Trần trong lòng phi nhỏ, trên mặt lại cười lịch sự với cô ấy: “Chào cô, tôi là Diệp Trần Trần.”

Mỹ nữ nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không ngại tôi ngồi chung chứ?”

Diệp Trần Trần trên mặt tươi cười không thay đổi: “Tôi rất dễ ý.”

...

Lần này đừng nói đến mỹ nữ đứng bên cạnh, ngay cả Quý Triết Ngạn cũng có chút bất ngờ nhìn cô một cái. Khóe miệng khẽ nhếch cong của mỹ nữ liền sụp xuống, cô ta không nghĩ tới Diệp Trần Trần sẽ trực tiếp như thế, nếu cô ấy đã nói như vậy, cô cũng ngại mặt dày mày dạn ngồi xuống.

“Tôi đây không quấy rầy hai người nữa, tôi còn chờ món, chờ lát nữa gặp.” Câu chờ lát nữa này đương nhiên là nói với Quý Triết Ngạn, về phần cô nàng Diệp Trần Trần này, cô thật hy vọng cô cho tới giờ chưa từng thấy qua.

Chờ cho đến khi mỹ nữ cầm đồ ăn đi khỏi, Diệp Trần Trần từ chế độ người phụ nữ xấu xa biến trở về tiểu bạch hoa: “Tôi thấy cô ấy gọi hai phần đồ ăn, một phần hẳn là mua giúp người khác, nếu cô ấy cùng chúng ta ăn cơm ở đây thì người kia sẽ phải chờ, rất thảm.”

Quý Triết Ngạn gật đầu: “Ồ, không nghĩ tới cô rất chu đáo.”

Diệp Trần Trần che miệng, để lộ ra nụ cười tiêu chuẩn đại tiểu thư: “Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là suy nghĩ cho người khác.”

Nếu như mỹ nữ vừa rồi còn ở đây, cô ta nhất định sẽ phun cô một ngụm nước muối.

Tóm lại, bữa ăn này cùng với bác sĩ Quý cứ như vậy kết thúc trong vui sướng. Diệp Trần Trần gọi phục vụ tính tiền, phục vụ đưa tờ bill, Diệp Trần Trần chuẩn bị lấy tiền trả thì bác sĩ Quý đã đưa trước. Phục vụ thu tiền liền chạy đến quỳ tìm tiền lẻ thôi lại, Diệp Trần Trần tay vừa chạm được ví da đành phải thu về: “Bác sĩ Quý, là tôi mời anh ăn cơm, làm sao có thể để cho anh trả tiền chứ.”

“Không sao, coi như là đáp lễ Macaron đi.” jing

Diệp Trần Trần ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy lần sau tôi lại mời anh ăn cơm nha.” Cô quả thực muốn vỗ tay khen mình quá nhanh trí.

“Ừ.” Quý Triết Ngạn gật đầu, phục vụ liền đem tiền dư và tờ bill đưa tới.

Quý Triết Ngạn một mực đưa Diệp Trần Trần đến xe mới xoay người đi về hướng bệnh viện, Diệp Trần Trần ngồi ở ghế sau xuyên qua cửa sổ nhìn bóng lưng Quý Triết Ngạn dần dần nhỏ lại, trong lòng không hiểu sao liền khó chịu. Lần sau tái khám còn phải chờ đến thứ hai tuần sau, còn không biết bao nhiêu ngày nữa!

Công việc buổi chiều của Quý Triết Ngạn không nhiều lắm, qua bốn giờ liền giao ban. Anh ở trong một căn hộ cao cấp gần bệnh viện, mỗi ngày tan tầm về nhà, đầu tiên anh sẽ tắm rửa trước rồi mới bắt đầu làm bữa tối. Hôm nay cũng như vậy, anh lau mái tóc ướt sũng, khi đi ngang qua phòng khách thấy một hộp tình xảo đặt ở trên bàn trà.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, anh không lập tức đi làm cơm tối mà chọn mở hộp ra trước.

Trong hộp giống như Diệp Trần Trần nói, chỉ là Macaron thông thường, tổng cộng 12 cái, không có hồng bao, cũng không có chi phiếu, nhưng mà ở bên cạnh có một tấm card nhỏ.

Quý Triết Ngạn mở card ra xem, ở trên viết một hàng chữ nhỏ tinh tế ——

Bác sĩ Quý, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi khi ở bệnh viện. ^ _ ^

Bên cạnh khuôn mặt tươi cười còn dùng màu nước vẽ một phiên bản người nhỏ mặc áo blouse trắng, biểu cảm tàn khốc, trông rất sinh động, vừa nhìn cũng biết là bác sĩ Quý.

Quý Triết Ngạn tựa như không nhận ra mình đang mỉm cười, anh cầm lấy một cái Macaron cắn một miếng, hương vị tuy ngọt ngào nhưng không giống như tưởng tượng của mình là khó nuốt xuống.

Diệp Trần Trần tắm nước ấm sạch sẽ lại nằm trên giường xem tiểu thuyết một lát liền có chút buồn ngủ. Tối hôm qua ngủ không ngon cho nên đêm nay cô chuẩn bị đi ngủ sớm. Cô ngáp một cái, gửi tin nhắn đầu tiên cho Quý Triết Ngạn: “Bác sĩ Quý ngủ ngon, không cần làm việc đến khuya nha.”

Cô không nghĩ Quý Triết Ngạn sẽ trả lời lại cho mình, nhưng Quý Triết Ngạn lại hồi âm tới rất nhanh: “Được, ngủ ngon.”

Mặt Diệp Trần Trần có chút nóng lên, tin nhắn ngủ ngon như này, thật sự khiến cô có cảm giác hai người bọn họ là người yêu.

Cô lấy gối đầu che mặt mình, lăn lộn vài vòng ở trên giường, cảm thấy tối nay có thể có một giấc mơ đẹp.

Nhưng cô sai rồi.

Tối đó cô vẫn gặp ác mộng như cũ, nội dung không khác mấy so với đêm hôm trước, đều là cảnh tượng một bóng đen đẩy cô xuống cầu thang. Ác mộng này liên tục ba ngày, tuy cô vẫn như cũ không thấy khuôn mặt người đó, nhưng cái tay đẩy cô xuống lầu càng ngày càng rõ ràng.

“Tiểu thư, hai ngày nay sắc mặt cô không được tốt lắm, có cần mời bác sĩ Trương đến xem không?” Thím Chu đem bữa sáng vào phòng Diệp Trăn Trăn, hiếm khi không có lập tức rời đi.

Diệp Trăn Trăn mặc áo ngủ, xoa đầu tóc rối bời lắc đầu một cái: “Không có việc gì, chỉ là buổi tối tôi ngủ không ngon, ngày mai khi tái khám tôi sẽ nói với Bác sĩ Quý.” jing

Nghe cô nói như vậy, thím Chu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói trước khi ngủ sẽ pha cho cô một ly sữa. Thím Chu đi rồi, Diệp Trăn Trăn yên lặng một mình ăn bữa sáng, hai ngày nay ba bữa cô đều ăn ở trong phòng mình, Tôn Thiên mượn cớ đến nhìn cô vài lần, đều bị cô lấy tinh thần không tốt đuổi đi. Tuy Bác sĩ Quý dặn cô rảnh thì ra ngoài đi dạo, nhưng mấy ngày nay liên tục gặp ác mộng khiến cả người cô đều uể oải không phấn chấn, cô chỉ muốn nằm trên giường cả ngày, căn bản không có tinh lực dư thừa ra ngoài.

Nhưng ngày mai là ngày tái khám, nếu như bị bác sĩ Quý thấy bản thân mình thành cái dạng này nhất định độ hảo cảm sẽ tụt xuống. Nghĩ đến khó khăn lắm bản thân mới làm cho độ hảo cảm của bác sĩ Quý cao hơn chút, không thể thất bại trong gang tấc như vậy, vì vậy Diệp Trăn Trăn nâng cao tinh thần, thay bộ áo ngủ xuống lầu đi dạo.

Lúc cô xuống lầu vợ chồng Tôn Thiên đang ngồi trong phòng ăn ăn sáng, cô chào hỏi với bọn họ xong liền lập tức đi ra ngoài. Mùa xuân đúng là mùa trăm hoa đua nở, nhưng hoa trong vườn cùng ánh nắng mặt trời tươi đẹp cũng không thể làm cô cảm thấy tốt hơn.

Trong mộng xuất hiện cái tay kia, giống như chặn cổ họng cô, khiến cô không thở nổi. Nhưng cô không phải là không có thu hoạch, nếu như giấc mơ của cô có thể tin được, như vậy căn cứ cái tay kia có thể phán đoán người đẩy mình xuống là một người đàn ông.

Diệp Trăn Trăn đi dạo không có mục đích, quẹo qua khúc quanh liền nhìn thấy Vương Nhị Cầu đứng ở dưới lầu cầm vòi nước. anh ta ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng hai, tựa như cây cột điện ở nơi đó. Diệp Trăn Trăn nhìn theo ánh mắt anh ta, vị trí cửa sổ đó hẳn là phòng ông ngoại.

Diệp Trăn Trăn đi đến bên cạnh Vương Nhị Cầu, kêu anh ta một tiếng: “Nhị Cầu Tử.”

“A ——!!”

“A ——!!”

Hai tiếng hét vang lên muốn phá vỡ bầu trời, tiếng thứ nhất đến từ Vương Nhị Cầu, tiếng thứ hai đến từ Diệp Trăn Trăn bị dọa đến choáng váng.

“Tiểu thư, cô đi đường nào mà không phát ra âm thanh nào hết vậy, làm tôi sợ muốn chết!” Bởi vì vừa rồi hét chói tay, Vương Nhị Cầu mặt sung huyết đỏ bừng, Diệp Trăn Trăn vỗ ngực mình, thở dốc một hơi rồi nói với Vương Nhị Cầu: “Rõ ràng là anh làm tôi sợ muốn chết được không, đột nhiên hét lớn cái gì hả, chưa từng nghe qua người dọa người có thể hú chết người sao!!”

“Không phải bởi vì cô gọi tôi sao...” Vương Nhị Cầu cúi đầu, nhỏ giọng oán giận một câu. Diệp Trăn Trăn thở hắt ra, vừa định nói chuyện liền thấy thím Chu và vợ chồng Tôn Thiên đều gấp gấp chạy từ trong nhà ra: “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Trăn Trăn xấu hổ cười cười: “Không có gì, vừa rồi có một con chuột rất lớn chạy tới đây dọa chúng tôi giật mình.”

...

Ba người sợ bóng sợ gió một trận liền quay vào nhà, bởi vì vừa rồi hét một tiếng thật dài nên tinh thần Diệp Trăn Trăn dường như tốt hơn, cô nhìn Vương Nhị Cầu đứng ở phía trước tò mò hỏi: “Vừa rồi anh nhìn cái gì vậy, nhìn chăm chú như vậy?”

Vương Nhị Cầu im lặng một lát: “Trước kia khi lão gia còn sống thường xuyên đứng ở nơi này nhìn ra ngoài, cho nên cả vườn hoa này là tôi tỉ mỉ chăm sóc.”

Diệp Trăn Trăn gật đầu không nói gì, Vương Nhị Cầu lại tiếp tục nói: “Hiện tại tuy rằng lão gia đã mất nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy... ông ấy dường như vẫn thường xuyên đứng ở đó.”

Diệp Trăn Trăn: “...”

Cô đã gặp ác mộng, đừng thăng cấp lên thành chuyện ma quỷ lộng hành biệt thự được không!!

Cô nhìn thanh niên thật thà trước mặt, lời nói thăm thá: “Nhị Cầu Tử, tiếng Trung có một thành ngữ gọi là có tật giật mình.”

Vương Nhị Cầu sùng sốt một chút, sau đó kích động xua tay với Diệp Trăn Trăn: “Lão gia không phải do tôi giết, tiểu thư cô phải tin tưởng tôi!”

Diệp Trần Trần mỉm cười với anh ta: “Tôi biết, tôi chỉ là muốn nói cho anh biết đừng suy nghĩ nhiều quá, không làm chuyện thẹn với lòng sẽ không sợ quý gở cửa.”

“A a a a đừng nói tới chữ đó!” Vương Nhị Cầu đột nhiên nhảy cẫng lên, nhảy ra rất xa.

Diệp Trần Trần nụ cười cứng đờ, xoay người trở về. Vương Nhị Cầu này, thoát nhìn trung thực nhưng vừa rồi mình gọi một tiếng, thế mà lại dọa anh ta thành cái bộ dáng như vậy, thật là có điểm có tật giật mình.jing

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nóng nảy

Editor: Jingcao

Sau khi Diệp Trần Trần trở về phòng, không có chuyện gì cảm đầu xuống giường lớn, cảm giác đó tựa như ngã xuống một chiếc bánh ngọt màu hồng phấn. Không biết là do công sức tản bộ hay là kinh hãi vừa rồi ban tặng, mà tinh thần của cô so với trước đó tốt hơn nhiều.

Ở trên giường lăn một vòng, cô nghiêng đầu nhìn bức tranh đặt cạnh giá sách. Ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên trên, tựa như vàng sáng quanh mặt trời, đẹp đến độ không nói nên lời. Diệp Trần Trần cấp tốc xoay người xuống giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một cây bút chì và tờ giấy trắng.

Cô có một thôi thúc bức thiết vẽ ra cái gì đó, nhưng khi ngòi bút đặt trên trang giấy cô lại không thể nào vẽ được. Loại cảm giác này tựa như mỗi lần muốn hét chói tai trong ác mộng nhưng kêu thế nào cũng không được.

Cô mím môi, ngòi bút nhẹ nhàng kéo một cái trên trang giấy liền phát họa ra một đường vòng cung. Dường như là tìm đúng chìa khóa, sau khi vẽ ra nét bút đầu tiên, mỗi một bút tiếp theo đều trở nên thuận tay. Cô giống như cá bơi trong nước, mỗi một té bào đều rất thoải mái.

Cuối cùng một tràng gõ cửa cắt đứt cô. Cô đặt cây bút chì đã ngã xuống, quay đầu nhìn về phía cửa phòng: “Ai đó?”

“Là mình, Chu Văn.” Giọng nói Chu Văn từ vách cửa truyền đến, nghe có chút không rõ. Diệp Trần Trần mở cửa, Chu Văn mỉm cười với cô, đưa qua một cái hộp được đóng gói tinh xảo: “Berry cheesecake siêu ngọt cậu thích nhất.”

“Cảm ơn.” Diệp Trần Trần nhìn thoáng qua nhận lấy, mặc dù cô căn bản không nhớ berry là cái gì. Nghiêng người để Chu Văn vào phòng, Diệp Trần Trần đóng cửa lại. Chu Văn nhìn quanh một vòng, liền thấy tác phẩm mới hoàn thành trên bàn.

Diệp Trần Trần mở ra bánh ngọt trên bàn thưởng ngày mình ăn cơm, cũng không có để ý đến Chu Văn, lát sau liền nghe thấy cô giọng nói run rẩy hỏi: “Cậu vẽ gì vậy, dọa người như vậy.”

Diệp Trần Trần vừa cắt xong bánh ngọt, đưa mắt nhìn đến cô: “À, đó là cái tay tôi thấy trong mơ.”

“Tay?” Chu Văn nhú mày, không nhìn ra đầu mối gì, “Vây bóng đen này là cái gì?”

“À, đó là tội phạm.”

“...” Chu Văn trầm mặc một hồi lâu mới hỏi tiếp: “Có phải gần đây cậu xem nhiều phim hoạt hình rồi không?”

Diệp Trần Trần không trả lời, kéo ra ghế dựa trước bàn ngồi xuống: “Lại đây ăn bánh đi.”

Chu Văn buông xuống bức vẽ, đi tới đối diện cô ngồi xuống, lấy một miếng cheesecake bỏ vào trong miệng. Bánh ngọt vị rất nồng đậm, rất xứng đáng với tên gọi siêu ngọt của nó, nhưng Diệp Trần Trần ăn hai miếng liền để thìa xuống.

Chu Văn nhìn cô một cái: “Sao vậy?”jing

“Trước kia tôi thật sự thích cái này?” Diệp Trần Trần rót cho mình ly nước ấm, cô chỉ muốn đem cái vị phô mai nồng đến phát ngấy này nuốt xuống.

Chu Văn không nhịn được cười: “Mình cũng hiểu tại sao cậu lại thích ăn cái này, chẳng qua là khi cậu không để ý tới mình thì chỉ cần đem cái này tới cậu mới chịu mở cửa cho mình.” Cô nói xong cũng rót một ly nước ấm, còn chớp mắt với Diệp Trần Trần: “Nói cho cậu một bí mật, thực ra mình cũng không thích bánh này.”

Khỏi bánh siêu ngọt kia cứ như vậy bị ghét bỏ đặt ở một bên, cũng không có người hỏi hỏi thăm tới nữa. Chu Văn thấy sắc mặt Diệp Trần Trần không được tốt lắm nên không ở lâu, đặt bức vẽ cô đem tới liền rời khỏi Diệp gia. Diệp Trần Trần ngồi trên giường nhìn bản thiết kế mình vẽ, mỗi một bộ đều là bản thảo vẽ bằng bút chì vẫn còn thô sơ, nhưng trang phục được thiết kế vượt xa dự đoán của cô.

Ít nhất không có bộ quần áo nào kèm theo ren.

Kỳ thực cô cũng không ghét ren, chút ít để điểm xuyết vẫn có thể chấp nhận, nhưng quần áo trong tủ của cô... Cô chỉ có thể dùng từ phát rò để hình dung.

Đặt bản thiết kế qua một bên, Diệp Trăn Trăn hơi mệt mỏi nằm xuống giường. Những thiết kế này chỉnh sửa lại một chút, nói không chừng có thể được làm thành quần áo.

Đêm đó trước khi ngủ Diệp Trăn Trăn cố ý uống một ly sữa bò, đáng tiếc cô vẫn ‘nghĩa vô phản cố’ gặp ác mộng, ly sữa bò kia đưa đến tác dụng duy nhất chính là để cô nửa đêm đi toilet. (làm việc nghĩa không được chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước; có nghĩa là vẫn gặp ác mộng như thường)

Chiếc gương trên bồn rửa tay phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của cô, khiến cô sợ tới mức thiếu chút nữa đã hét chói tai. Mấy ngày liền gặp ác mộng làm cho cảm xúc của cô càng ngày càng cấu kính, cứ tiếp tục như vậy cô sợ mình sẽ hỏng mất.

Ngày hôm sau Diệp Trăn Trăn đặc biệt trang điểm, muốn dùng phấn nền để che giấu sắc mặt tái nhợt và vành mắt xanh đen, nhưng hiệu quả không như lý tưởng, bởi vì khi Bác sĩ Quý nhìn thấy cô liền nhíu mày đầu tiên.

Diệp Trăn Trăn có chút nhụt chí, cô nhìn thoáng qua một vị bác sĩ khác trong phòng--- vô cùng không khéo đây chính là vị bác sĩ nữ lần trước gặp ở quán ăn.

Nhất thời cô càng nản lòng.

“Bác sĩ Quý, buổi sáng tốt lành.” Lựa chọn không nhìn đến biểu cảm không quá hữu hảo của bác sĩ nữ bên cạnh, Diệp Trăn Trăn trực tiếp đi tới bàn làm việc của Quý Triết Ngạn. Quý Triết Ngạn mời cô ngồi xuống biểu cảm cũng không quá tốt: “Sắc mặt cô làm sao lại kém như vậy? Buổi tối thức khuya sao?”

“Hàng ngày chín giờ tôi đã đi ngủ, học sinh tiểu học cũng không có đúng giờ như tôi!”

“Cô có uống thuốc đúng giờ không?”

“Có, tiếc là những thuốc đó không trị ác mộng.”

Quý Triết Ngạn ngẩn người, sau đó chân mày cau lại một lần nữa: “Cô vẫn còn gặp ác mộng?”

“Đúng vậy, mỗi ngày đều gặp, so với di cá còn chuẩn hơn.”

Quý Triết Ngạn trầm mặc một chút: “Cô không cần lo lắng quá, tôi sẽ kê cho cô một ít thuốc trợ giúp giấc ngủ, uống mỗi ngày trước khi ngủ.”jìng

“Được.” Diệp Trăn Trăn gật đầu, lấy từ trong túi ra bức tranh cô vẽ cái tay đưa cho Quý Triết Ngạn, “Bác sĩ Quý, anh nhìn xem, đây là cái tay đã đẩy tôi xuống trong ác mộng.”

Quý Triết Ngạn nhận lấy tranh vẽ trong tay Diệp Trăn Trăn, tuy rằng anh không học tâm lý học, nhưng vẫn có thể nhìn ra người vẽ bức tranh này cảm xúc nôn nóng, dường như chịu rất nhiều áp lực. Anh buông bức vẽ trong tay nhìn Diệp Trăn Trăn: “Có thể là do trở về hiện trường vụ án khiến cô bị kích thích mãnh liệt nên mới bắt đầu gặp ác mộng. Sau khi về thì uống thuốc, không cần nghĩ đến cái gì cả, hãy ngủ một giấc thật ngon.”

“Vâng.” Diệp Trăn Trăn gật đầu, tay vô thức kéo kéo dây đeo của túi xách.

Quý Triết Ngạn nhìn động tác nhỏ của cô, lại nói: “Nhưng cũng không thể ý lại vào thuốc được, hiện tại thân thể cô gần như đã khôi phục, có thể xem xét đến trường lên lớp, có lẽ có thể làm giảm bớt cảm xúc nôn nóng.”

“Tôi có thể đi học sao?” Diệp Trăn Trăn ngừng động tác trong tay, mở to hai mắt nhìn anh. Nếu như có thể, cô thực sự không muốn ngốc ở nhà.

Quý Triết Ngạn gật đầu: “Nói không chừng trở lại trường học cũng có trợ giúp cho việc khôi phục trí nhớ của cô, nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, không nên khiến bản thân mình quá mệt.”

“Vâng.” Diệp Trăn Trăn cảm thấy có lẽ trên thế giới này không có người nào nhiệt tình đến trường như cô vậy. Cô nhìn Bác sĩ Quý trước mặt đang kê thuốc, ngượng ngùng mở miệng hỏi: “Bác sĩ Quý, hôm nay anh có rảnh không, tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Quý Triết Ngạn dừng một chút, nói: “Hôm nay tôi khá bận, chút nữa còn có một hội chẩn.” (Hội chẩn là hình thức thảo luận giữa những người hành nghề về tình trạng bệnh của người bệnh để chẩn đoán và đưa ra phương pháp điều trị phù hợp, kịp thời.)

“Ồ, thế thì hẹn anh lần sau vậy.” Diệp Trăn Trăn có chút thất vọng.

“Ừ.” Quý Triết Ngạn gật đầu, đem đơn thuốc đã viết xong đưa cho Diệp Trăn Trăn, “Lúc lấy thuốc cô nhớ chú ý rõ ràng cách dùng cùng lượng dùng, có một loại thuốc một ngày chỉ có thể uống một lần.”

Diệp Trăn Trăn gật đầu đáp ứng, còn muốn nói thêm gì đó, bác sĩ nữ luôn ngồi ở bên cạnh liền đứng lên: “Triết Ngạn, đi thôi, sắp tới giờ hội chẩn

rồi.”

Triết Ngạn! Lại là Triết Ngạn! Dựa vào cái gì cô ta có thể kêu Bác sĩ Quý là Triết Ngạn! Diệp Trăn Trăn quay đầu trừng mắt cô ta, nôn nóng trong mắt có xu hướng biến thành cầu kính.

Bác sĩ mỹ nữ tựa như trước coi thường cô vậy, không nhìn đến cô, đứng ở cửa chờ Quý Triết Ngạn. Quý Triết Ngạn đóng bút, đứng lên nói: “Tuần sau tôi sẽ giúp cô sắp xếp một cuộc kiểm tra toàn thân, thời gian cụ thể sẽ báo cho cô sau.”

“Được.” Diệp Trăn Trăn cũng đứng lên, đi theo anh ra ngoài. Lúc mỗi người đi một ngã, Diệp Trăn Trăn nhìn bác sĩ mỹ nữ đi song song cùng Quý Triết Ngạn, liền làm mặt quỷ với bóng lưng của cô ta.

Sau khi về đến nhà, Diệp Trăn Trăn liền bắt đầu đi chuẩn bị đồ đến trường, đầu tiên, đương nhiên thông báo một tiếng đến cậu mẹ thân ái của mình. Như dự đoán, chuyện này bị vợ chồng Tôn Thiển phản đối mãnh liệt, Diệp Trăn Trăn nhìn bọn họ, cũng không có ý nhượng bộ: “Cậu mẹ, con đã lớn, con nghĩ chuyện của con con có quyền làm chủ.” jing

Tôn Thiển giữ cánh tay cô, há miệng còn muốn khuyên, Diệp Trăn Trăn không dấu vết lui ra phía sau một bước, rút tay mình về: “Con nghĩ hai người cũng hi vọng con sẽ mau chóng khôi phục trí nhớ?”

Tôn Thiển sắc mặt thay đổi cực nhanh, quay đầu lại nhìn Diệp Khang Bình, Diệp Khang Bình cau mày không nói gì. Diệp Trăn Trăn coi sự trầm lặng này như ngầm thừa nhận, xoay người lên tầng hai.

Xem ra cô đoán không sai, so với những gì cô nhớ được, cậu mẹ càng lo lắng cô cái gì cũng không nhớ nổi.

Thông báo với tài xế ngày mai đưa cô đi học, Diệp Trăn Trăn dựa theo lời dặn của Bác sĩ Quý uống thuốc, cái gì cũng không nghĩ đến, ngủ một giấc thật ngon.

Vừa nằm ngủ là ngủ tới bốn giờ chiều, thậm chí cơm trưa cũng không ăn, về sau tự nhiên tỉnh lại cũng là vì quá đói—tuy rằng gần đây cô luôn ngủ không ngon nhưng vẫn rất có cảm giác thèm ăn. Cô nhìn thời gian, nghĩ rằng thím Chu nhất định đang chuẩn bị bữa tối liền đi tới phòng bếp.

Thím Chu đúng là đang chuẩn bị bữa tối, nhưng mất một thời gian nữa mới xong, bà liền đưa cô một miếng bánh ngọt cho đỡ đói, Diệp Trăn Trăn cầm bánh ngọt lên lâu, còn không quên dặn dò thím Chu chút nữa đưa cơm lên.

Bánh ngọt là chocolate mousse, Diệp Trăn Trăn giải quyết xong không đến năm phút đồng hồ, cô lau miệng, đang chuẩn bị lại đi lấy một phần thì điện thoại di động trên bàn rung một cái.

Người gửi là Bác sĩ Quý.

Diệp Trăn Trăn nhanh chóng mở ra nhìn.

“Uống thuốc rồi sau đó ngủ có ngon không? Nếu còn nơi nào không thoải mái thì không cần chờ đến ngày tái khám, lúc nào cũng có thể đến tìm tôi.”

Nhìn thấy tin nhắn này tim Diệp Trăn Trăn đập nhảy loạn xạ, cô cảm thấy trong sách nói quá đúng, người trong lòng của bạn chỉ cần dùng lời nói đơn giản nhất, cũng có thể khiến bạn đạt được cảm giác thỏa mãn nhất.

“Tôi ngủ rất ngon, vừa mới dậy, cảm ơn Bác sĩ ^ Nhưng tôi lo lắng ban ngày tôi ngủ nhiều như vậy, đến tối lại không ngủ được. Nếu tôi mất ngủ có thể tìm anh trò chuyện không?”

Diệp Trăn Trăn gửi xong tin nhắn liền cảm thấy bản thân mình có chút không biết xấu hổ, nhưng cô tò mò không biết bác sĩ Quý sẽ trả lời lại như thế nào.

Di động rung một cái.

“Có thể.”

Diệp Trăn Trăn trong lòng mọc lên một hạt giống tên là mừng như điên đang nhanh chóng mọc rễ nảy mầm nở hoa, bác sĩ Quý nói có thể! Ha ha ha ha ha a!jing

“Bác sĩ Quý yêu yêu đất! =3=”

Tay Quý Triết Ngạn đang cầm điện thoại trì trệ một lát, anh nghĩ hồi lâu cuối cùng trả lời “Ừ” một chữ gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.